

masala

masala és barreja d'espècies

Periòdic d'informació, denúncia
i crítica social a Ciutat Vella

Núm.41 maig-juny'08
8000 exemplars gratuïts

Il·lustració / Pere

Via Laietana... via hotelera

pàg.4 Yo participo, tú participas, ella/él participa
...ellos consultan

pàg.5 Ciutat Vella s'estavella
L'Hotel Vela com a símptoma

pàg.6 Procesos de subvención participativos

pàg.7 Ateneu Enciclopèdic Popular, 1902-2008
Farem camins dubtosos per la mar
(Ausies March)

pàg.10 De plaques, fronteres, centres, pro-
tocols i altres barbaritats

pàg.11 لبنان في السلام المرّي - الإسرائيلي

pàg.12 Mozambique: La revuelta popular
en Maputo

pàg.13 Desde abajo y a la izquierda en
East Harlem

Majno cabalga de nuevo

-Mateo Rello-

Por algún misterioso avatar, el contrato de RTVE con la cadena franco-alemana Arte, que debía nutrir de documentales al programa "La noche temática" de TVE-La 2, omitió sospechosamente varios títulos de esa productora europea. Entre las bajas, figuraba *Néstor Makhno, payasan d'Ukraine* (1996) de Hélène Châtelain. Sea como sea, la obra de Châtelain ya está disponible en castellano gracias al esfuerzo del Ateneu Llibertari Estel Negre (www.estelnegre.org) de Mallorca, que acaba de editar el documental bajo el título de *Néstor Majno, un campesino de Ucrania*.

Pero, ¿quién es este Majno, tan incómodo todavía hoy, pese a los tres cuartos de siglo transcurridos desde su muerte en el exilio parisino? De creer a la propaganda soviética, que se cebó intensamente con el personaje, Néstor Majno (1889-1934) fue un conspicuo bandolero ucraniano poseído por el furor homicida y el antisemitismo; por contra, Châtelain, en un gran acierto narrativo, recorre la Ucrania actual en busca de la huella que su presencia dejó en la memoria colectiva del país, un acervo que, vagamente, persiste y nos ofrece un retrato muy distinto del difundido por los rusos: en efecto, Néstor Majno fue en realidad uno de los protagonistas destacados de la revolución libertaria que sacudió Ucrania entre 1917 y 1921. De hecho, se suele hablar de la Barcelona de 1936 como epítome de la obra revolucionaria ácrata porque se desconoce la experiencia de poder popular que, durante casi cinco años, unió a obreros, campesinos y guerrilleros ucranios en un proyecto de sociedad anarquista que fue masacrado a sangre y fuego.

El documental de Châtelain no se limita a rastrear el recuerdo vivo de Majno y de ese movimiento que, en su honor, fue bautizado como *la majnovichina*; la autora repasa también la obra revolucionaria de los majnovistas (incluyendo la protección de la población judía frente a los pogromos) y, aunque en menor medida, el increíble esfuerzo bélico que mantuvieron contra varios ejércitos a la vez, a los que pusieron en jaque mediante una guerra de guerrillas basada en unidades de caballería, grupos irregulares que atacaban y desaparecían en un viaje imposible que sólo el apoyo popular y su conocimiento del territorio pueden explicar. Así, la guerrilla anarquista enfrentó la invasión alemana, después de que los bolcheviques cedieran Ucrania a los germanos, luchó contra los generales blancos Denikin y Wrangel, se rebeló contra el gobierno burgués de Petlura y acabó combatiendo a los bolcheviques cuando estos rompieron sin aviso su pacto de colaboración mutua. Por cierto, el papel de Trotsky en este último episodio queda para los anales de la infamia.

Si el espectador curioso desea ampliar conocimientos sobre la historia de Majno, podrá encontrar, con un poco de suerte, en algunas librerías especializadas (El Lokal (c/ Cera, 1 bis), La Rosa de foc (c/ Joaquín Costa, 34)) ejemplares de *La revolución desconocida* (Proyección, Buenos Aires, 1977) de Volin e *Historia del Movimiento Macknovista* (Tusquets editor, Barcelona, 1975) de Pedro Archinof, ésta última a partir de la edición de la barcelonesa Editorial Tierra y Libertad, de 1938. Por lo demás, desconocemos si existe alguna traducción al castellano o al catalán de las memorias del propio Majno, un hombre que en su escaso metro y medio de estatura llegó a contar noventa heridas de guerra.

El Bar Pastís amenaçat de tancament per l'Ajuntament

Un dels bars més autèntics dels que queden de la Barcelona bohèmia, canalla i portuària, ubicat al cor del ja quasi extingit barri Xino, rebatejat en l'actualitat com Raval, està sent assetjat per la Guàrdia Urbana i l'Ajuntament des de fa més de dos mesos.

Text i fotos: -Masala-

El bar Pastís, fundat el 1947, va ser decorat amb un estil rústic, d'ambient afrancesat, on sempre s'ha escoltat la música d'Ediph Piaf, Carla Bruni, amb altres estils musicals com jazz, tango o flamenco. El 1980 els antics propietaris van tancar el local i l'Àngel, l'actual propietari, el va comprar i reobrir seguint la mateixa línia, però afegint des de 1992 música en directe i en acústic tots els dimarts i diumenges. Durant tots aquests anys, 62 per ser concrets, el bar mai havia tingut queixes dels veïns per soroll, ja que tot i ser un bar on la música és l'ànima del local, el volum és sempre l'adequat per poder conversar sense tenir que cridar. Tot va començar quan a principis de febrer es presenta una nit una patrulla de la Guàrdia Urbana, dient al seu propietari que té una denúncia per soroll a més d'obligar-li en aquell moment a treure la música, que com sempre estava a un volum normal.

Mentre un dels clients habituals del bar i dibuixant del personatge "Martínez el Facha", de la Revista el Jueves, al·lucina amb la situació i de segur que se li passa pel cap alguna tira còmica. Durant tot el mes va continuant venint la GUB queixant-se del mateix, però mai va mesurar els decibels, ni li van donar cap expedient o informe de la denúncia. La cosa va anar a més quan a principis de març, li arriba una carta de l'Ajuntament en la

qual li notifiquen que si no cessa l'activitat li tancaran el bar. L'Àngel presenta les al·legacions corresponents en els deu dies que tenia de termini. El fet surt a la premsa oficial, ja que també entre els clients habituals hi ha algun periodista. Seguidament comença una recollida de signatures que ja té 1.000 mostres de suport, contracta a una empresa privada, gastant-se uns mil euros aproximadament, per fer les proves de soroll, i envia un burofax a l'alcalde de Barcelona, Jordi Hereu, mostrant-li la seva indignació. Les al·legacions van aturar el tancament del bar, però la GUB continua venint per motius de soroll sense haver fet encara les mesures de decibels.

El propietari del bar comença una recollida de signatures que ja porta 1000 mostres de suport

L'Àngel descarta pràcticament cap denúncia del veïns, encara que mai se sap qui és qui, i comença a malpensar amb to irònic d'algun "complot il·legal", afirmant que acabarà sortint a la llum. Tot i així, la seva activitat per defensar el local no s'atura i gràcies al burofax enviat aconsegueix una entrevista amb

que no sobrepassi els límits legals i la Regidora va i li diu:

- Hem de parlar, no vull cap confrontació en aquest tema. Ell, replicant, li recorda que l'ajuntament li ha amenaçat amb tancar-li el bar amb una notificació.

Per a més inri, un altre conegut polític, Xavier Trias, és també client d'aquest calidoscòpic bar, i una dona que de vegades canta en acústic al Pastís és la seva cunyada. Però l'Àngel ha captat el joc i ja ha dit:

Des d'ara s'han acabat les actuacions en directe fins que no es calmin les aigües. Evidentment, encara que l'Àngel no vota CiU, Xavier Trias ja es va mostrar interessat en el Ple del Districte per què l'Ajuntament volia tancar el bar Pastís.

Tot i que al bar continua posant música, la GUB va deixar de venir a l'abril. Però el més esperpèntic de tot plegat és que el mes passat li va arribar una multa de 600 euros per fer soroll al carrer, la qual ja ha recorregut, afegint als recurs les proves de soroll del seu bar, que ell es va molestar en comprovar i que no sobrepassen els límits establerts.

L'Àngel maleint als responsables polítics, indignat es pregunta: *Com pot posar-me una multa l'Ajuntament per fer soroll si encara no han vingut a fer les proves de decibels?* Tot i així, el propietari del Pastís manté la serenitat i amb el seu to irònic comenta que igual li han declarat la guerra bruta per profanar l'esperit de l'Ediph Piaf, que com sempre ens canta allò de: *Non, je ne regrette rien*.

Sembla que per moments, els interessos del Districte, polítics o no, es barregen amb copes de Pastís al cor del Barri Xino. Un cop més la realitat supera la ficció. *Salut!?*

L'Àngel descarta pràcticament cap denúncia del veïns

el Secretari i l'Assessora Jurídica del Districte per aclarir uns fets que encara no entén, doncs ja fa més de dos mesos que li ve la policia tot i tenir els papers en regla, mentre que la comprovació de decibels del bar a càrrec del Districte encara roman pendent, doncs segons l'Assessora Jurídica, "las cosas de palacio van despacio". Per afegir més sense sentits a aquesta història, l'Àngel ens comenta que quan va anar al Ple del Districte, la Regidora, Itziar González, se li va acostar per saludar-lo com a clienta del seu bar i ell li va preguntar:

- A què ve tot això, si com a clienta saps quin és el volum del bar? el qual el més provable és

*El Bar Pastís està situat al carrer Santa Mònica número 4 i obre tots els dies, menys el dilluns, de 19:30 a 2:30-3:00 h.

PAPERAM

- PAPERERIA
- COPISTERIA
- MATERIAL D'OFICINA
- SERVEI DE FAX
- PLASTIFICATS
- MATERIAL BELLES ARTS
- ENQUADERNACIÓ DE FASCICLES
- COMPTABILITATS I TESIS
- DAURATS
- SEGELLS DE GOMA I TARGETES

C/ dels Àngels, 4 - 08001 BARCELONA
Tel. 93 318 18 90 - Fax 93 302 19 82

C/SAN PACIA 4 934429667

bar.Ato

DESAYUNOS martes noche
COMIDAS comida mexicana
BOCADILLOS CALIENTES
BOCADILLOS FRIOS martes y jueves
TAPAS asado argentino
POSTRES

HARLEM jazz Club

Música en viu cada nit

comtessa de Sobradiel 8
Tel. 93 310 07 55 Barcelona

8000 exemplars repartits entre comerços, associacions, centres cívics i socials, biblioteques...

Masala no és la veu de cap entitat, ONG, secta o partit

Podeu col·laborar amb articles, dibuixos, notícies, fotografies, poesies, entrevistes, així com també en la distribució

Masala només es fa responsable dels articles firmats com Masala

Aquesta edició s'ha tancat
el 27 d'abril del 2008

El hotel del Palau de la Música y otros tres señalan el futuro hotelero de Via Laietana

Foto / Masala

Para que la operación sea viable los edificios colindantes deberán ser descatalogados

Colocando el eje de un compás sobre el punto donde hoy se situa la estatua de Francesc Cambó, en lo alto de Via Laietana, pueden marcarse cuatro elementos que conforman un círculo sobre lo que no tardará mucho en convertirse en uno de los puntos negros de Ciutat Vella. Las obras de la antigua comisaría, el proyecto que busca licitar Nuñez i Navarro al otro lado, el futuro hotel que pretende erigir Hoteles Catalonia en la calle Magdalenes y la polémica operación expansiva del Palau de la Música, que también incluye un hotel, pueden considerarse un esbozo de lo que a medio plazo significará la remodelación de la Via Laietana.

obtengan las entidades privadas que lo promueven, parece que Ayuntamiento y Generalitat no han hecho otra cosa que dar su consentimiento al proyecto presentado por una de las fundaciones donde más representantes de los poderes fácticos de la ciudad se agolpan, y que mayores recursos financieros recibe por parte de la administración. De hecho, la actuación ya está oficialmente avalada por un convenio firmado a principios de 2006 por el presidente de la Fundació del Palau de la Música, Felix Millet, y por Xavier Casas y Antoni Castells.

El acuerdo de la administración municipal y autonómica con La Salle y el Palau consiste en cambiar la calificación urbanística del suelo de 7 a 12, lo que le permitiría a los promotores elevar cualquier tipo de edificación para cualquier tipo de uso y que, por tanto, les da un cheque en blanco urbanístico. Para eso, el hotel y toda la operación pasan por el derribo de dos edificios, actualmente catalogados como patrimonio, y que para permitir la acción de las máquinas tendrían que ser previamente descatalogados. Esta medida entraría en colisión con la declaración del Palau como Patrimonio de la Humanidad por parte de la UNESCO, ya que esta declaración no sólo protege el propio edificio sino que también incluye su entorno. Además, ambos edificios, que actualmente están destinados a ser equipamientos, también perderían esa condición, una pérdida que el Ayuntamiento pretende compensar con un edificio de su

propiedad en Sant Jaume, pero que consta de menos metros cuadrados.

Esto vuelve a poner en cuestión la arbitrariedad con la que desde los despachos municipales se puede decidir un día que un edificio es patrimonio y al día siguiente que deja de serlo; peor aún en un caso como este donde los intereses son exclusivamente privados.

El acuerdo consiste en cambiar la calificación urbanística del suelo de 7 a 12, que le permitiría a los promotores elevar cualquier tipo de edificación para cualquier tipo de uso y que, por tanto, les da un cheque en blanco urbanístico

Según Francesc Guardia, a cambio de este considerable nivel de tolerancia urbanística, el Ayuntamiento obtendrá apenas 1.000 metros cuadrados de un total de 5.000, para construir un bloque de vivienda social. Un intercambio de estampitas bastante desigual, sobre todo conociendo el peso económico que tiene la administración pública en el consorcio de la Fundació Palau de la Música, y que, por ejemplo, se ha plasmado

últimamente en un acuerdo entre el Ayuntamiento y el Ministerio de Cultura por el cual al Palau le lloverán 250.000 euros. También han sido las arcas del Estado, del Ayuntamiento y de la Generalitat las que han aportado la mayoría de fondos para la restauración de la fachada del edificio, lo cual no parece suficiente para establecer un control más estricto sobre la expansión urbanística del Palau.

Muy al contrario, después de que el pleno municipal haya dado la aprobación provisional al proyecto, y ante las protestas vecinales, la regiduría del Districte se ha mostrado ambigua y escurridiza. Según una noticia aparecida en El Punt el 3 de marzo «el districte de Ciutat Vella ha advertit que és un

pla promogut per dos institucions privades en edificis de la seva propietat, i que vetllarà perquè compleixin la llei i realitzin el procés participatiu». El Ayuntamiento, por tanto, parece que renuncia a imponer una mínima disciplina urbanística en este caso; y propone algo que resulta realmente extraño, como es que sean las empresas promotoras de la operación las que organicen un proceso de participación vecinal. A este paso, también se podría externalizar la regiduría, y que pase a ejercerla una dirección colegiada y rotatoria de entidades privadas.

Sea como sea, la operación del Palau no se puede considerar de una forma aislada, sino como parte de una segunda etapa de la dañina reforma de Santa Caterina, y en concreto, dentro del pistoletazo de salida a la carrera que convertirá la Vía Laietana en una avenida hotelera.

Foto / Masala

-Masala-

judicial. Finalmente, la cuarta pica en el mapa, es la de la Fundació del Palau de la Música que, de acuerdo con la escuela La Salle y con la aprobación de Ayuntamiento y Generalitat, pretende construir un hotel en la confluencia de Sant Pere Més Alt con Amadeu Vives.

En este último caso, como ha denunciado la Associació de Veïns del Casc Antic, no existen elementos de interés general, ni sociales, ni urbanísticos, ni barriales, que justifiquen el proyecto. Pese a que el único beneficio que saldrá de la operación será el que

Ayuntamiento y Generalitat no han hecho otra cosa que dar su consentimiento al proyecto presentado por una de las fundaciones que mayores recursos financieros recibe por parte de la administración

La vieja e histórica comisaría — para la que alguien propuso que albergara una exposición permanente sobre la tortura como una de las bellas artes— ya va camino de ser un hotel. En la esquina de enfrente, según hemos podido saber, Nuñez i Navarro está haciendo todo lo humano y suponemos que lo económicamente posible, para convertir el edificio en hotel y saltar por encima de la normativa que desde 2005 impide cambiar de usos los edificios en que se ubiquen viviendas. El tercer punto caliente es el proyecto de Hoteles Catalonia en la calle Magdalenes 13-15, paralizado actualmente por una ocupación de la Promoció d'Habitatge Reialment Públic, y que tiene abierto un proceso

000

casal antiprohibicionista.

A.L.A. • BCN EXPANSIVA

ASSOCIACIÓ LLIBRE ANTIPROHIBICIONISTA

c/dels Salvador 20 Barcelona

www.nodo50.org/alabcn mail:alabcn@nodo50.org

Obert de dimarts a dissabte a partir de 20:30

Exposicions, pintura y tenda-distribuidora dimecres a les 21.30h Jam Session de Jazz **dijous** a les 21h Projecció de vídeos **divendres** a les 22h Poesia, performance... **dissabte** a les 22h Actuacions musicals

iViva la naturalesa!

Escritos libertarios
contra la civilización, el progreso y la ciencia (1894-1930)

Introducción y selección de textos de Josep Maria Roselló

Tlf. 93 441 38 14 www.viruseditorial.net Virus editorial virus@pangea.org

El Lokal
Associació Cultural El Raval

llibres
contrainformació
revistes
música
samarretes
pedaços...

horari
matins:
de dimarts a
divendres de 10.30 a 14h
tardes: de dilluns a
dissabtes de 17 a 21h

c/de la Cera 1bis 08001 Barcelona
Tel: 93 329 06 43 Fax: 93 329 08 58
ellokal@pangea.org / ellokal@sindominio.net

Si Ciutat Vella s'estavella...

L'Hotel Vela com a símptoma

Els darrers dies dos fets, dos fets impunes, han conviscut impunement al front marítim de Barcelona. Tots dos fets, totes dues realitats, certifiquen el (mal) estat de les coses, el pèssim bucle que vivim i la deriva mercantilista que assetja la ciutat.

El primer refereix el fet que si l'home és l'animal per excel·lència que sempre ensopega amb la mateixa pedra, l'Ajuntament de Barcelona també. I amb la mateixa pedra de la impunitat immobiliària. La construcció —a totes llums, i simple vista— il·legal i vulnerant la Llei de Costes de l'Hotel Vela a la Barceloneta és la primera.

La segona, a centenars de metres, va ser la visita dels 'reds' del Manchester United el dimecres 23 d'abril i el tracte exquisit dispensat per l'Ajuntament a tan noble causa hooligan. Només d'escàndol —i profanació de les arques públiques— es pot titllar el fet que l'Ajuntament habilités un espai festiu al port, col·loqués lavabos arreu i repartís gratuïtament paella i 30.000 canyes de cervesa. Gratis, insisteixo. Als nostres morros i als nostres carrers.

Totes dues realitats sintetitzen en un sol dia el 'model Barcelona' que ens assetja. No hi ha lavabos, posem per cas, pels 'sense sostre' o lavabos públics per a la ciutadania. Però si arriba la hooliganada de l'United —com abans amb els Celtic i el Rangers— tracte de primera, pantalles gratuïtes, espais d'oci pagats per tots i la Casa posa la canya. Insòlit. Kafkià. Surrealista quan als indígenes locals —això és, els veïns i veïnes que vivim-patim Barcelona— ens reserven les Ordenances del Sant Civisme i la Santa Inquisició. Ordenances que la hooliganda arribada de Manchester va vulnerar, violar i desmuntar reiteradament. Perquè, reiteradament, s'hi van pixar a sobre. On queden els grans discursos de civisme, mà dura i histèria securitària dels pròcers de l'Ajuntament? A un, a les beceroles de l'escola pública recuperada a la dictadura, sempre li havien ensenyat que l'autoritat —i un mínim de valentia i un mica de coratge— es demostrava amb els forts. Demostrar força amb els dèbils i amb els sectors més vulnerables és pura covardia. En aquesta Barcelona deconstruïda a cop de desnonaments, esfondraments i 'esventraments' urbans, el poder arrasa. El poder municipal plutocràtic, el poder immobiliari de l'especulació, el poder arrasat dels hooligans. Polítics que fan de hooligans de la seguretat del turisme, especuladors que fan de hooligans financers revenent-ho tot, hooligans del futbol que acaben sent el menys hooligans de tots si els comparem amb la nostra classe polític-empresarial més habitual. Tots en un, a la mateixa diada de Sant Jordi, certificaven el que està permès i el que no: que els forts campanen impunement i que pels dèbils es reserven els pals.

L'Hotel Vela és il·legal

Però anem a pams. De l'escullera estant, ad maiorem gloriam negotium, una nova incursió immobiliària tornarà a alterar l'sky line barceloní. Fa mal de veure una nova projecció fàllica del poder dels diners dels nostres dies: la catedral dels feixos i l'ostentació de classe al bell mig del litoral. Fa mal d'escoltar que serà el complex més luxós de Barcelona, clon de l'hotel més car del món —The Burj Al Arab— que té

la trista vanaglòria de ventar-se de ser l'únic de set estrelles, amb accèssit impossible si no ets cap d'estat o magnat petrolier. A qui vol imitar Barcelona? Entre pèrdues i fallides futuribles, ja veurem què hi guanya la ciutat amb el proto-hotel de luxe imperial. Cal afegir —sobre els nostres hooligans destacats dels despatxos oficials, amb trajo i corbata i cotxe oficial— l'afegitó gens menyspreable que l'obra se'n fot obertament de la Llei de Costes. És a dir, l'Ajuntament de la llei i l'ordre contra els pobres, és l'Ajuntament —en justa sinopsi lògica— que se n'en fot de la llei... si pel mig hi ha negoci. No en va, l'slogan oficial diu que som la botiga més gran del món. Catedral d'una globalització on tot pot ser comprat i venut, on les tupinades són ofertes (i sinó que li preguntin a Renta Corporacion que compra per un i ven per 15) i on, si cal, els gestors dels PSC liquiden, fulminen i bandegen tota la llei de protecció costanera.

Ingenuïtat (in)sostenible, un pensava que després del toc de la ministra de Medi Ambient anunciant l'enderroc de 1.150 edificacions, mai més tornariem al 'desarrollisme', ni al porciolisme lleig, ni a la Barcelona plutocràtica. Però el disseny d'aparador de Ricardo Bofill —que s'ha empenyat testosterònicament perquè volia la cosa més alta, més grossa i més gran— s'ha imposat i els nostres gestors han autoritzat la dubtosa gesta, que emcimbellarà Barcelona, un cop més encara, a les més altes cotes del Dow Jones, el Nikei i l'Ibex 35. Mentrestant, a baix i a l'esquerra de la Barceloneta, veïns i veïnes seguiran protestant contra la maleïda mania de gentrificació-ho tot, al sintètic crit de

Mentrestant, a baix i a l'esquerra de la Barceloneta, veïns i veïnes seguiran protestant contra la maleïda mania de gentrificació-ho tot, al sintètic crit de 'L'Hotel Vela pa' las abuelas', que és el digne crit dels rebels que ressona a la Barceloneta

Foto: Masala

'L'Hotel Vela pa' las abuelas', que és el digne crit dels rebels que ressona a la Barceloneta. Perquè a més de ben immoral en un món tan desigual, l'Hotel Vela és il·legal, com recorden també la Mercè Tatjer i l'Albert Terratsa, veus autoritzades de l'urbanisme social que no saben encara qui —i com— ha firmat les llicències. I estaria molt bé saber-ho, certament. En tot cas, preocupat per la magnitud de l'alçada de la tragèdia immobiliària, que es repeteix quotidianament i sempre com tragèdia als

carrers dels mobbing immobiliari de Ciutat Vella, es copsava la Barcelona: la Barcelona que opera impunement contra la seva gent.

El poder no comptava amb un petit detall. Sota l'sky line abassegador, afortunadament, encara hi ha la ciutat real: barris que no es deixen comprar ni cotitzen en borsa, perquè no estan en

Sota l'sky line abassegador, afortunadament, encara hi ha la ciutat real: barris que no es deixen comprar ni cotitzen en borsa, perquè no estan en venda

venda. Veïnes que resisteixen. És l'altra Barcelona: que —com pot— sospira, respira i conspira. La ciutat contra el Poder. Contra un Poder que creix enlairant-se contra la urbs, desarrelant-se del carrer i despersonalitzant els barris i la gent. Poder que pretén reduir-nos a la boutique més gran del món, cruspint-se les viles de l'antic pla de Barcelona i convertint-nos en simples consumidors i espectadors de la gran falla dels diners. Queda clar, però, que qui té el cul llogat mai seu quan vol. I si els nostres gestors segueixen jugant a l'economia de casino, a les finances especulatives i a prostituir i gentrificació Barcelona, la ciutat, poc a poc, es quedarà, sense rumb propi i per on bufi el vent, a 'dues veles'. I aquest cop no serà pas culpa d'Endesa.

Per això val la pena dir-ho i cridar-ho. Que l'Hotel Vela és il·legalment impune. Encara que només sigui per comprovar que desenes de col·lectius i ciutadans de ple dret mantenen la saba de la Barcelona rebel. Encara que només sigui perquè, d'aquí a uns anys, en una ciutat de plàstic, de diner plàstic i de vides de plàstic, algú descobreixi que sí, que a Barcelona hi havia vida, sentit comú i comunitari, i vida rebel al carrer. Que hi havia indígenes que resistien la colonització dels diners globals.

Fet i fet, és el que més necessita avui Barcelona.

Resistències a la impunitat del Poder, per seguir cuidant la nostra gent. "L'Hotel Vela pa' las abuelas" és el crit que ressona a la Barceloneta. Síntesi d'una lluita per recuperar el vincle social i evitar tantes bajanades impunes. Per cuidar les nostres àvies —que han sobreviscut la dictadura, la reconversió i el mobbing— i per anular d'una vegada i per totes aquesta maleïda mania del Poder de posar la catifa vermella als terroristes del diners que es carreguen al nostre litoral i es dedica a servir canyes de cervesa gratuïtes als hooligans del negoci del futbol. I on només es reserven els pals i les hòsties per a la gent que viu, sobreviu i, dissentint, fa possible Barcelona i que la vida urbana —complexa que no complicada— pugui seguir respirant. Malgrat hi hagi tants hooligans que ens vulguin tallar la respiració en sec.

David Fernández

III Fira de la sensibilització al Forat de la Vergonya

Arriba una nova edició de la Fira de Sensibilització per a la transformació social promoguda per REDS, RAI i CRIC. Aquesta jornada tindrà lloc el dissabte 17 de maig al Forat de la Vergonya (al barri de la Ribera) i tindrà com a eix central el CONSUM CONSCIENT I TRANSFORMADOR.

I què és el CCT?

La societat de consum en la qual vivim té inconvenients seriosos i ben evidents. Els que tenim més presents són els relacionats amb la degradació ambiental, però també sabem que moltes injustícies socials deriven de la pressió per produir i consumir cada vegada més, i que l'estrès i altres malalties i la buidor o insatisfacció personal tenen molt a veure amb aquesta fórmula econòmica que té com a suposada gràcia principal rodejar-nos de confort, benestar i felicitat.

Avui dia, veient la genealogia dels nostres problemes, tan clarament lligats a l'espiral sempre creixent de producció i consum, ¿podem pretendre canviar significativament la nostra societat sense canviar el nostre consum o, cosa que ja és la mateixa, els nostres patrons de vida? És evident que no. La societat de consum no és pas l'única cultura possible; a Occident, com hem vist, té apenes un segle d'història, i en altres llocs del món —pocs, ja— encara no s'ha conegut.

Per tant, anar virant l'orientació de la societat per tal de buscar formes d'estar en el món que siguin sostenibles i que ens aportin felicitat no només és prudent i legítim sinó que és del tot imprescindible. I a més ja és urgent. T'hi apuntes?

A l'anterior edició d'aquesta Fira es van unir diverses entitats, col·lectius i moviments socials per tal de sensibilitzar dels problemes i les necessitats d'aquest món i fer una crida conjunta a que el canvi es necessari i inevitable. Va ser un èxit de participació tant a nivell d'entitats com de visitants, i volem que aquesta unió d'energies tingui una continuïtat.

Per poder aconseguir-ho, us convidem a participar d'aquesta FIRA, amb el nivell d'implicació que pugueu i vulgueu. Hi haurà un espai habilitat amb taules i cadires per poder incloure informació de les vostres entitats, també material gràfic si teniu pòsters, exposicions de fotos, plafons... es pot aprofitar el gran espai que suposa l'equipament i la plaça del Forat de la Vergonya.

- Dinar popular amb pica-pica
- Tallers pràctics sobre consum
- Actuació Consumo Consiento
- Compartint experiències
- Conclusions de la jornada
- Tallers d'auto reparació de bicis
- Tallers per a nens i joves
- Concert de l'Always Drinking Marching Band

RAI-Internacional

HERBOLARI
HERBOLARI
FARRAN

Plantes medicinals i aromàtiques
Especies * Tes * Cafes * Mels *
Complements Dietètics
Caramels * Cosmètica natural
Fruita Seca * Cereals i Llegums
Cafeteria i Teteria * Llibres i revistes

Pl. Reial 18
Tel/Fax:
933042005
08002
Barcelona

Ptge. Bacardí 1
Tel: 933017839
08002
Barcelona

CAMPS de treball 2008

www.sci-cat.org
sci-cat@sci-cat.org
c/Carre 95 baix
telf. 93 441 7079

BASERRI TABERNA

Menús especials, txuletó de bou, pintxos...

C/Correu Vell 4. Tel. 932683296
www.baserri.org

Yo participo, tú participas, ella/él participa...ellos consultan

El fin de semana del 29 y 30 de marzo se celebraron las jornadas de participación vecinal autoorganizada "La Barceloneta habla y decide", llevadas a cabo por la AVV l'Ostia y la Plataforma d'Afectats en Defensa de La Barceloneta (con la colaboración de IGOP, FAVB y Cityminded).

Durante los dos días que duraron estas jornadas, asistieron unas 500 personas (un 70% de éstas residentes en el barrio). Las jornadas se impulsan debido a la falta de información e inclusión de los vecinos en la toma de decisiones acerca de las transformaciones a realizar en el barrio por parte del Ayuntamiento. De manera que con estas jornadas se persiguen objetivos a diferentes niveles, pero todos ellos confluyen a la hora de intentar empoderar a un barrio en peligro frente a las agresiones especulativas que está sufriendo su población. Las jornadas actúan como una protesta propositiva frente al empeño de las instituciones de encorsetar a toda voz disidente dentro de la "cultura del no" o del no querer hacer nada más que "ir a la contra"; también tienen como objetivo, en última instancia, el poder presentar un documento marco de intervención alternativo al "plan de los ascensores", que resuelva los problemas de movilidad y responda a las necesidades vividas de la gente del barrio. Al mismo tiempo, funcionan como articulación de redes sociales y socialización (también más allá del barrio mismo) de uno de los conflictos más graves actualmente en La Barceloneta.

El programa de las jornadas contaba con una fase informativa, de debate y análisis colectivo, y otra propositiva, de presencia en el espacio público y recogida de propuestas y sugerencias para poder elaborar más adelante nuevos espacios de discusión colectiva. La primera fase se centró básicamente en los actos realizados en el centro cívico de La Barceloneta, donde Mercé Tatjer (catedrática de Ciencias Sociales y geógrafa), Nydia Tremoleda (antropóloga) y Pere Comas y Mari-bel Torras (abogados especializados en urbanismo y medio ambiente) expusieron el "plan de los ascensores". Una vez hechas las exposiciones se pasó al trabajo en grupos y un plenario final. El segundo día tuvo su base en la presencia en el espacio público, como lugar básico de encuentro e interacción social; por lo que los actos de este segundo día pivotaron entre la representación lúdica de las problemáticas (taller de teatro del oprimido, cuestionario de vivienda representado) y la recogida de propuestas y opiniones en base a la información adquirida tanto el primer día, como en las carpas temáticas del segundo día. También se realizó el tour de la *Geografía esborrada*, un itinerario por los lugares emblemáticos desaparecidos de La Barceloneta, el cual reposa sobre la recurrente (pero, valga la contradicción, a veces obviada) filosofía de que para poder decidir sobre el futuro es necesario conocer el pasado.

La asistencia a las jornadas cuatriplicó el número de asistentes a las reuniones del PAD, primer proyecto mediático de participación, de la regidora Itziar González

Las jornadas fueron, por un lado, fruto de meses de trabajo dificultados por la falta de recursos; pero también marcaron el inicio de un proceso de participación vecinal autoorganizada "desde abajo", de una participación que incluya la posibilidad y capacidad de decisión colectiva. Ésta requiere de una (in)formación previa, y de la necesidad de poder transmitir que la participación real no equivale a la queja, tal y como nos hace creer la administración, o únicamente a la mejora de la pequeña molestia cotidiana; el trabajo de aquí en adelante ha de consistir en devolver a los debates la dimensión colectiva y global del barrio, en conseguir que sean también las personas con menos recursos las que opinen y que toda persona implicada se corresponsabilice de las decisiones.

Por el momento, se está trabajando en la generación de otro encuentro que permita presentar todo lo que salió en las jornadas y las conclusiones de éstas, de manera que este proceso se convierta en un proceso de todo el barrio.

La asistencia a las jornadas cuatriplicó el número de asistentes a las reuniones del PAD, primer proyecto mediático de participación de la regidora Itziar González. Pero más allá del PAD, los procesos abiertos y mediatizados por la administración continúan mostrándose en el barrio de La Barceloneta como el reflejo cóncavo de los espejos del callejón del gato: un esperpento. Prueba de ello ha sido la apariencia de consulta realizada únicamente a entidades del barrio (no todas y, por supuesto, no a vecinos de a pie) para la elaboración del proyecto de la Llei de Barris; en este proceso ninguna entidad consultada ha secundado en sus propuestas el "taller de La Barceloneta" - futuro laboratorio de experimentación participativa que se venderá como el gran logro y la gran novedad introducida por Itziar González y sus técnicas de confianza de la Llei de Barris en La Barceloneta -, pero el districte ha decidido (el sólo) continuar consultando sin escuchar, y llamarle a eso participación. El reto del barrio de La Barceloneta en estos momentos está en, a pesar de la contraposición de los ritmos de la administración y los propios de los barrios, mostrar que participación y consulta son dos conceptos casi antagónicos cuando se trata de gestionar vidas y el futuro de las personas.

Carolina
Veïna de La Barceloneta

Más información
labarcelonetaambelaigualcoll.blogspot.com
pdefensabarceloneta@yahoo.es

Imatge de les jornades de La Barceloneta

El dolç sabor de la Llei de Barris

A aquestes alçades, i després de 5 convocatòries, pràcticament hi ha consens que la coneguda com a "Llei de Barris" aprovada l'any 2004 és un instrument que dona joc. El veredict de cada convocatòria ha estat celebrat amb cava pels "beneficiaris" i la premsa ha escrit titulars que recor-

den la grossa de la rifa de nadal. Tot i això, part dels municipis i barris que la coneixen de més a prop, i després de la satisfacció inicial, comencen a tenir dubtes: potser no era tan fàcil ni tan afortunat com semblava. Què hi ha darrera aquests dubtes, que com més temps passa més creixen?

tatges de més superfície i dotats d'ascensor. Tot això en nom de la gent gran del barri, a qui s'insisteix en millorar la qualitat de vida. De fet podríem dir que el pla, a més d'innovador és realment transformador: la millora de la qualitat de la vida al barri es resol substituint persones i cases: mort el gos, morta la ràbia.

Obvi que, després de llegir aquesta aseveració, tothom diu: -apa! Però això es pot fer? Doncs sembla ser que sí: la gran innovació -que ha de garantir la viabilitat del pla- és tractar la Barceloneta com un gran solar, obviant què hi ha i qui hi viu. De facto, i gràcies a la figura urbanística de la parcel·lació, desapareixen els obstacles i destorbs, els llogaters (un 50% dels veïns i veïnes del barri) perden el seu dret de retorn i els propietaris esdevenen petits accionistes amb 27 m2 de vot sobre iniciatives empresarials. Tot plegat permet l'enderroc dels 5.000 habitatges de la Barceloneta, sempre que el 50+1% dels propietaris de sol ho instin.

Han estat moltes les veus -tant de la societat civil com del món professional- que s'han aixecat contra el Pla d'ascensors. Des del Districte es demana calma i que no s'exageri. Però el Pla d'ascensors va ser aprovat pel Ple de l'Ajuntament de Barcelona i avui és definitiu i vigent: aquesta és la realitat gens exagerada.

L'Ajuntament, fins i tot a la pàgina web de Foment Ciutat Vella, a més de demanar calma promet ajuts del 99%, tot i que no explica el 99% de què ni per qui. D'on sortiran aquests recursos que podrien superar els 250 milions d'euros? Indiscutiblement no dels actuals plans de rehabilitació de la Generalitat o del mateix Ajuntament, que de forma expressa exclouen les operacions de "gran rehabilitació", és a dir l'enderroc i posterior reconstrucció.

És en aquest punt que arriba el caramel: aquest any, a la cinquena convocatòria i després de 8 altres barris barcelonins que han tingut prioritat, l'Ajuntament presenta la Barceloneta

a la convocatòria de la Llei de Barris.

La Llei de Barris i La Barceloneta: l'ensucrat maridatge

La Llei de barris, d'una forma explícita, no atorga ajuts per a la construcció de nous habitatges, ni per grans rehabilitacions. Només les admet, en l'anomenat camp 2, per a la rehabilitació i millora dels elements comuns i els equipaments dels edificis destinats majoritàriament a residència habitual i permanent. El Pla d'ascensors no és, doncs, el motiu pel qual s'ha presentat la Barceloneta a la convocatòria. Podria haver-hi altres motius: una reflexió en profunditat de què suposa la modificació del Pla General pel que fa al Pla d'ascensors i un diagnòstic consistent de les conseqüències, o bé la delimitació d'una àrea de tempteig per a evitar especulacions. Però la poca informació que ha trascendit, malgrat els suposats processos participatius, sembla indicar que tampoc: el diagnòstic haurà d'esperar i l'àrea de tempteig definir-se mitjançant altres instruments legals. Tampoc és estrany: en 3 mesos és difícil anar gaire lluny. Caldrà esperar que es faci públic el projecte fins ara secret per saber exactament què es farà i en què s'inverteixen els 20 milions d'euros que s'han sol·licitat al fons de la Llei de Barris i que -no en dubteu- el projecte obtindrà en concurs públic contra altres candidatures de barris.

I mentrestant, anar llegint *El Periódico*, que avança en titulars del dia 23 d'abril que el "Taller Barceloneta" és la principal aportació, singular i diferenciadora del projecte. Un espai perquè els funcionaris recullin les aportacions dels ciutadans i ciutadanes, on debat aquest futur que ja ha estat jutjat, encara que no sentenciat. Un milió llarg d'euros que es gastaran en fer allò que cada dia fan els veïns i veïnes a carrers i places i que, fins ara els responsables municipals no han tingut cap interès en escoltar.

Masala

c/ Carders, 12 - principal
08003 - Barcelona
www.planeta-rai.org

tel: +34 93 268 13 21
Fax: 34 93 310 13 58
rai@pangea.org

Projectes internacionals, acció comunitaria i local social per desenvolupar projectes en l'àmbit juvenil. Vine i participa!!!!

aire fresc a la Barceloneta

c/Sant Carles 29
Barceloneta
Tel. 932219836
filferro@hotmail.com

**obert de 10h a 0.00h
dilluns tancat**

Consum responsable

Serveis propis per a cooperativistes: Assegurances, Diner ètic i solidari, Borsa virtual de consum responsable, Cava compartit

Promoció del mercat social

Tamarit, 112, escala 5, entresol 2a - 08015 Barcelona
Telèfon 934 250 688 - Fax 934 260 120
a/e: www.arccoop.coop - www.arccoop.coop

Ateneu Enciclopèdic Popular, 1902-2008

Farem camins dubtosos per la mar (Ausies March)

Esbrinar què ha estat del nostre ésser, del nostre estar, sempre ha estat un dels nostres reptes, una de les més importants premisses per conèixer-se a si mateix, buscar les arrels, sentir-se part d'uns sentiments, d'unes maneres de fer i sobretot d'entendre la vida. Aquest va ser el nostre primer repte quan a mitjans de 1976 vàrem decidir crear el Centre de Documentació Històric Social. Sabíem en abstracte que procedíem d'un món obrer que havia hagut de lluitar per la seva subsistència, que havia sabut organitzar-se però que al final havia vist esclafats els seus somnis de llibertat. Així sortíem de la nit del franquisme. Teníem clar que necessitàvem conèixer cada racó, cada indret de la nostra història i per això vam començar a recollir documents relacionats amb el moviment obrer, amb moviments socials i polítics, des d'abans de la primera Internacional fins al nostre dies. Per això vàrem haver de recórrer als vells militants llibertaris com Cipriano Damiano i Abel Paz, i a alguns dels republicans, sobretot de l'exili de Toulouse, l'Ariège i de la nostra mateixa ciutat com ara Antoni Jutglar, que ens varen permetre recollir un gran volum de documentació del nostre passat. Aleshores, amb al recent constituït "Arxiu Nacional de Catalunya" signàvem el primer conveni de col·laboració que va permetre rastrejar les llibreries de vell de Barcelona i d'altres indrets en busca dels documents adients per la nostra biblioteca.

Un cop posat en marxa el CDHS ens vàrem adonar que ens mancava un altre pas per l'objectiu de donar a conèixer i recuperar la història del nostre país. El pas va ser buscar una entitat d'arrelament que tingués una dinàmica més social i de proximitat. Els fets s'acceleraren quan antics militants de l'Ateneu Enciclopèdic Popular s'aproximaren a nosaltres donant a conèixer allò que havia estat l'AEP. De seguit ens vàrem adonar que era la nostra gent, els nostres objectius d'Universitat Popular tenien una arrel i aquesta arrel la trobàvem amb l'Ateneu Enciclopèdic Popular de Barcelona. Així començarem a treballar tot plegats.

En aquell moment, a finals de 1979 i per circumstàncies un tant rocambolesques, vàrem ubicar-nos a la vella Casa de Caritat, que tenia un director falangista del vell règim franquista i pràcticament tot el seu personal incloent els porters eren d'aquesta ideologia. Aquest fet feia difícil la convivència, però tot i això poc a poc vàrem anar-hi guanyant espais de llibertat i drets. A l'immens espai de la Casa de Caritat teníem la Biblioteca Hemeroteca amb olgu-

Junta de l'AEP de 1994. Foto extreta del llibre *Una Història de Barcelona*

ra, cosa que feia que la documentació no patís en excés i poguéssim tenir exposicions permanents i es poguessin fer els primer Homenajes a Agustí Centelles i Carles Fontserè que foren tot un èxit, o l'exposició de la Muntanya amb fotografies cedides per Francesc Fazio d'Amics del Sol. Aleshores, crearem les seccions d'Història, Literària, Arts Plàstiques, Teatre, Esports, i la secció d'Excursions que organitzaren companys llibertaris que procedien de l'Ateneu del Chino.

El que voldria destacar és l'integra-

da per la Galeria Dau al Set d'un important Barceloní con fou "Josep Mª de Sucre", personatge injustament oblidat que en algun moment Barcelona haurà de recuperar.

Per altre banda la gent de teatre que freqüentava la seu de l'AEP fou per exemple la gent que més tard portaria el pes de "FOCUS", el grup de teatre "totquotrip" seria una part del reconegut grup "Fura dels Baus", mentre que al costat molts grups que actuaven a la sala Villarroel aprofitaven el nostre espai recuperat de la Casa Caritat per

El manifest de l'AEP té com a objectiu recuperar aquell patrimoni que fou arravatat per la força a l'entrada del feixisme a Barcelona el 26 de gener de 1939 i no ha retornat als seus legítims continuadors

Llibre sobre l'Ateneu Enciclopèdic Popular, escrit per Ferran Aisa

ció d'un grup de vells combatents de les columnes confederals i d'Esquerra Republicana que constituït com a grup ECA es reunien un cop per setmana a la seu de l'AEP (eren prop del centenar).

En aquells anys 80, en què la premsa parlava contínuament "del desencanto", l'AEP s'havia convertit en una mena d'illa que buscava camins de llibertat, que interconnectant generacions treballava per la recuperació de la memòria. Així els cicles de conferències eren constants, com les exposicions sobre la guerra civil, els anys 20, la pedagogia de Ferrer i Guàrdia, els nacionalismes, els maquis, la resistència als països catalans... Sense oblidar les aportacions de seccions com la literària i la d'arts plàstiques que també tingueren la seva oportunitat de mostrar el treball fet, els recitals de poesia, els muntatges escènics sobre Miguel Hernández, Antonio Machado, Joan Salvat Papasseit, Federico García Lorca, Àngel Carmona, etc. O bé les exposicions minimalistes d'Enric Milà, d'altres tendències pictòriques com la de Xavier Cuevas, o l'exposició amb l'obra presta-

Caritat les coses començaren a canviar. La pressió del poder era molt forta i conforme passaven els dies ens sentíem més arraconats, fins que passà l'accident de l'ensorrament de part de l'edifici mentre feien les obres. A partir d'aquell moment i un cop mal instal·lats en el que avui es l'Universitat Ramon Llull, l'Ateneu que tenia la voluntat de preparar-se pel seu centenari començà a perdre pistonada. En un primer moment tan sols tres seccions resistiren l'apisonadora CCCB: ECA, CDHS, i la secció literària. El temps jugava en contra nostra i la secció literària també va acabar de desaparèixer i l'ECA, format per vells militants llibertaris i d'Esquerra Republicana, per qüestions d'edat va perdre la seva empenta.

Negociar amb una administració que en aquell moment no tenia cap interès per recuperar la memòria històrica es feia molt difícil, així es convertí en una lluita molt desigual que per nosaltres va ser titànica. Ningú de l'administració barcelonina acabava d'entendre, ni per descomptat volia entendre, què representava realment una entitat com l'AEP i sovint la menyspreaven. En aquestes condicions vàrem acabar negociant una sortida del Raval a la seu actual del Passeig de Sant Joan, limitant l'ateneu a un reduït espai

Amb l'arribada del CCCB i mentre es feien les obres de la Casa de Caritat les coses començaren a canviar. La pressió del poder era molt forta i conforme passaven els dies ens sentíem més arraconats

on amb prou feina es podia desenvolupar tan sols el CDHS.

A partir d'aquell moment vàrem voler creure que allí on havia una taula per reunir-se i uns ateneistes al seu voltant amb la voluntat de fer Ateneu n'hi havia prou. Però la voracitat d'una ciutat com Barcelona ens va fer adonar-nos que naturalment això no era suficient, i malgrat els esforços i il·lusions dels primers anys a la nova seu de Passeig de Sant Joan vam veure que era inviable el projecte Ateneu, al menys per desenvolupar les seves seccions que es sentien molt limitades. És per això que l'any passat donàrem a conèixer el manifest de l'AEP que té com a objectiu recuperar aquell patrimoni que fou arravatat per la força a l'entrada del feixisme a Barcelona el 26 de gener de 1939 i no ha retornat als seus legítims continuadors.

Actualment l'Ateneu desenvolupa les seves activitats com presentacions de llibres relacionats amb la història o els moviments socials. Col·laborem amb altres grups i col·lectius com "Repensar Barcelona, recuperar la ciutat" que en aquest moment gaudeix d'una bona salut mental i les seves reflexions ens donen suficients arguments per entendre que la ciutat pot desenvolupar-se d'unes altres maneres molt més adients per a la seva gent i no per als especuladors de sempre. Una altre de les tasques que fem sovint és el recorregut per aquella "Barcelona revolucionària del Raval" dels anys 20 o 30, així com també aquesta "Barcelona i els canvis socials i especuladors del Segle XXI". En tots dos casos coordinats amb universitats, ja sigui d'Alemanya o Anglaterra.

Però sobretot la tasca primordial està molt relacionada i vinculada al CDHS, obrint els seus arxius a historiadors i curiosos de la història dos dies a la setmana. Així aquest any passat i per nomenar algunes de les entitats que han passat per l'AEP/CDHS en busca de documentació, ens han visitat: TVE, TV3, Andre Lee (University of New York), Institut Municipal del Paisatge Urbà de Barcelona, Edicions 62, Espai Gaudí, la productora de cinema "Jet Fils" per al film "Jo el desconegut", hispanistes de l'Universitat de Tokyo, i altres d'aquí o d'altres indrets del planeta.

Així doncs, creiem que la nostra tasca en la recuperació de la

Memòria històrica del nostre petit gran país està més que justificada i confirmada des de fa molt de temps i tan sols volem que la documentació dipositada l'AEP-CDHS gaudeixi d'una bona ubicació per evitar el seu deteriorament. I que les seccions de l'AEP puguin tenir el seu espai per desenvolupar-se tal com es mereixen. Tan sols demanem a la ciutat de Barcelona que a l'AEP li sigui retornat l'espai que el 26 de gener del 39 li fou arravatat pel feixisme i mai retornat pels demòcrates que sempre s'han desentès.

Manel Aisa i Pàmpols

Si estàs conforme amb la devolució del patrimoni, signa el Manifest de l'AEP
www.ateneuenciclopèdicpopular.org
www.firmasonline.com/lfirmas...

La Bodegueta
La teva botiga de barri
Oberta de Dilluns a Diumenge, de 9.30 a 23.00

La Bodegueta
Especialitat en begudes
C/Joaquim Costa 26 baixos

Llegeix el Masala
El trobaràs a Ciutat Vella, molt a prop de casa teva
Subscriu-te
El rebràs a casa per 27 euros a l'any
Fes un ingrés al nostre compte
2100-0546-04-0200221290
Posa un anunci
27 euros cada dos mesos o 145 euros a l'any
Escriu a masala@ravalnet.org

Espectacles i programacions de sensibilització i transformació social

Lapsus
espectacles
www.lapsusespectacles.com
info@lapsusespectacles.com
Tlf: 93.310.60.95
C/Sant Pere Mitjà, 77-79 Baixos 08003 Barcelona

Procesos de subvención participativos

Como cada año el mes de febrero es el mes donde las entidades que apuestan por la financiación con dinero público de su actividad o parte de ella se afanan en formular los proyectos a ser aprobados. El trajín en las oficinas de las asociaciones y colectivos de base es acelerado y los formularios con su peculiar vocabulario se repiten año tras año para conseguir el objetivo de una financiación parcial a los proyectos presentados.

En las diferentes entidades de base en las que he participado en mis 20 años de persona comprometida socialmente con el barrio, de una manera u otra, siempre ha existido una controversia en torno a la dependencia que genera el trabajar con financiamiento público. Es un tema muy manido y que se va repitiendo. Personalmente no tengo ningún inconveniente en recurrir a este fondo público, siempre que no hipoteque tu autonomía política. Algo que debería

Personalmente no tengo ningún inconveniente en recurrir a ese fondo público, siempre que no hipoteque tu autonomía política

ser de lo más normal pero que en la práctica no lo es tanto cuando ni tienes color político ni convivencia con la administración a la que le pides. Dicho de otro modo, la independencia política ya se paga de salida. De todas maneras, si tengo claro que el objetivo de un proyecto genera comunidad y transforma la realidad construyendo una ciudadanía mas autónoma y crítica, no tengo problema alguno en pedir una subvención, que de una manera objetiva subvertirá en el beneficiario, o sea, a parte de la comunidad.

Este planteamiento personal no siempre ha coincidido con los de las entidades, colectivos y organizaciones en las que me he vinculado, pues la controversia de la nombrada dependencia y el chanchulleo existente hace que muchos colectivos y entidades no quieran jugar al mercadeo clientelista que suele abundar en este mundillo. Pero ese es otro debate y a mí me gustaría poner sobre la mesa ciertas inercias que se repiten a lo largo del tiempo y que acaban agotando la energía del más perseverante, entre los que creo que me encuentro.

Vivo en Casc Antic, un barrio muy dado a la fidelización de la comunidad a través de servicios sociales terciarizados. O sea, creando comunidad desde una perspectiva que prima a las asociaciones que hacen caridad sufriendo

unos servicios sociales y de calidad a los que tod@s tenemos derecho. Desde mi punto de vista, ésta es una primera perversion de lo que habría de ser una subvención que genere comunidad. Eso no crea comunidad ni autonomía sino una doble dependencia. Primero una dependencia administración-asociación y en segundo lugar otra asociación-vecin@. Por eso prefiero diferenciar las entidades de servicios del tejido asociativo. No es lo mismo. No se persiguen los mismos objetivos y obviamente las entidades de servicios no generan comunidad ni participación ni nada de lo que en teoría debería ser la financiación a las entidades sociales, con voluntad de cohesión social. Una de las ideas que sugiero es que se diferencie claramente lo que es dinero para entidades que ofrecen servicios y aquellas que apuestan por crear conciencia social, solidaridad, autonomía, comunidad, (lo repetiré tantas veces como me lo han hecho escuchar en las miles de reuniones en las que me han vendido el discurso). Si se diferenciara, se cuantificara y equilibrara un poquitín la balanza, creo las segundas saldríamos ganando mucho, y lo digo económicamente.

Pero el componente político se resiste a abstraerse del proceso técnico a la hora de adjudicar y valorar a posteriori no sólo los proyectos sino las entidades en sí. De esta manera, y si nos centramos en las asociaciones de carácter vecinal o socialmente comprometidas, la implacable espada de Damocles (Consell de Districte) es la que en última instancia nos va arrinconando a los que de verdad creemos que el dinero público ha de ser revertido en la comunidad.

Las entidades afines, reconocidas y políticamente amables con el poder se ven liberadas de la incertidumbre de las puñeteras subvenciones y siguen funcio-

Muchas veces se funciona de una manera totalmente paradójica. Miran qué convocatorias hay para luego construir el proyecto!

nando con una inercia financiada inexplicablemente, a veces con convenios y con multitud de alternativas. Muchas veces se funciona de una manera totalmente paradójica. Miran qué convocatorias hay para luego construir el proyecto!

Mientras tanto, los que nos pasamos años reflexionando sobre el código ético del dinero público, los que dudamos de la dependencia institucional, los que diagnosticamos, formulamos y pensamos en nuestra entidad como instrumento para generar comunidad; después de pasar horas formulando proyectos adaptados a la realidad del territorio, después incluso de tener informes técnicos favorables, al final la espada de Damocles nos cierra el grifo. Otro año más.

Desde luego este artículo coincide con una coyuntura diferente de las formas de administrar la participación en el Distrito. Es con esa lógica que uno de los indicativos que nos reafirmarán esas intenciones de administrar desde la neutralidad política y desde criterios técnicos será ver que es lo que el Distrito apoya. No sería nada entendible que siguieran las dinámicas de estos últimos 20 años, y que a algunos nos arrinconaran cada vez más en la barricada política. Barricada política pero barricada a fin de cuentas.

Jorge Sánchez Socio de RAI

Crecen las dudas sobre la operación antiterrorista en El Raval

La operación contra la supuesta célula terrorista del Raval de finales de enero, está comenzando a caerse ante los mismos ojos de los medios de comunicación que la jalearon en su momento, y que están comenzando a admitir su inconsistencia parece que mediante filtraciones del propio Ministerio del Interior. En una noticia titulada "El CNI desespera a Rubalcaba" y publicada el pasado 30 de marzo, el diario *Público* daba a conocer el enfado del actual jefe de los Cuerpos y Fuerzas de Seguridad del Estado con los servicios de inteligencia y, entre los motivos, citaba las fragilísimas pruebas que motivaron la operación del Raval por la que hoy aún siguen detenidas diez personas.

Las otras dos informaciones que habrían crispado a Perez Rubalcaba serían dos filtraciones: una referente a una supuesta reunión de dirigentes del PSE con miembros de ETA en la frontera entre Austria y Alemania, y otra sobre un supuesto documento de ETA en la que la organización descartaba cualquier posibilidad de tregua en un plazo de 18 meses.

Sobre la redada del Raval, la noticia, firmada por Oscar López Fonseca decía lo siguiente: "El 19 de enero, una operación policial contra el islamismo en Barcelona acababa con catorce paquistaníes detenidos. La Guardia Civil había decidido actuar después de que el CNI alertara de que estaban a punto de cometer una cadena de atentados suicidas en transportes públicos. Desde su comparecencia pública aquel sábado, el ministro se mostró cauto sobre los verdaderos planes de la 'célula', sobre todo porque a los sospechosos -que estaban siendo controlados por la Policía sin que ésta hubiese detectado la inminencia del peligro esgrimida por el CNI para precipitar la operación- se les incautó una mínima cantidad de material para elaborar bombas. La falta de consistencia de las pruebas llevó a Rubalcaba a exigir que el confidente, que trabajaba para los servicios secretos franceses, declarase en la Audiencia Nacional a pesar de que ello suponía su fin como infiltrado"

Por tanto, las fuentes que han ofrecido esta versión al periódico de Mediapropia, reconocen de forma taimada que, en caso de que el CNI no hubiera forzado las detenciones, éstas probablemente no se hubieran llevado a cabo. Pese a las noticias en esta dirección, aún no hay ningún movimiento oficial respecto al sumario abierto por esta causa y la situación de los detenidos. Lo que sí se sabe, una vez levantado el secreto del sumario, es que siguen sin existir pruebas suficientes como para incriminar a las diez personas que actualmente se encuentran en prisión preventiva. La declaración del testigo protegido sigue siendo el único elemento en que se basa la acusación y el único en el que se apoya el juez para mantener el encarcelamiento de los encausados.

Según la representación legal de uno de los detenidos con la que hemos hablado desde *Masala*, la única documentación que actualmente queda por presentar a la Audiencia Nacional es el informe definitivo de la Guardia Civil. Y de coincidir éste con las opiniones filtradas por el entorno del Ministro del Interior, esa aportación no será demasiado favorable a la insostenible tesis oficial. En las próximas semanas o meses, por tanto, deberá aclararse la situación de los detenidos, aunque conociendo las habitualmente injustificadas decisiones de la Audiencia Nacional, esa perspectiva es más bien inquietante.

Subvenciones 2007	
Casc Antic	
AVV Casc Antic	0 Euros (no pide)
Coordinadora de Veïns del Casc Antic:	900 Euros
Plataforma d'Entitats de la Ribera: Activitats diverses, Manteniment de l'entitat: (cerca al Districte)	3.600 Euros
A.E. Pla Integral: Pacte de barri (cerca al Districte)	50179, 66
Veïns en Defensa de la Barcelona Vella	0 Euros (no pide)
Fòrum Veïnal de la Ribera:	0 Euros (no pide)
Altres AVV del Districte	
AVV de la Barceloneta:	
Despeses de funcionament (cerca al Districte)	3.950 Euros
AVV de l'Ostia: Enterrament de la Sardina:	600 Euros
AVV del Raval: (cerca al Districte)	13.790 Euros
Despeses de funcionament	7.790
Despeses de la Ràdio:	6.000
Altres entitats socials del Casc Antic	
Ecoconcern:	0 Euros (no pide)
Arquitectes sense Fronteres (àmbit districte):	0 Euros
Habitatge digne:	0 Euros (denegada)
Incita. Noies del barri:	0 Euros (denegada)
RAI:	1.200 Euros
Projecte de joves:	300
RAI-ART local:	900
Club de Basket Ciutat Vella: Model d'Esport	3.600 (cerca al Districte)
Club Petanca Barcelona: 3r Master Ciutat Vella	2.500 (cerca al Districte)
Club Petanca Catalunya:	0 Euros (no pide)

Cuadro elaborado con datos del Ayuntamiento de Barcelona accesibles en la web

B.I.
comidas, tapas y bocadillos
domingos cerrado
Frases del día Gratuita (Yo)

c/ Joaquín Costa 36 telf.93 3014763

Bar Mendizabal
sucs i batuts naturals, esmorzars, música, plats del dia, cocktails, bocates, take away, terrassa, sol i ombra

Pl. Canonge Colom Raval / Barcelona

Exposicions, sucs de fruita, batuts, pastissos, narguilé, té exòtics

la teteria cultural clandestina
dilluns a dijous de 9 a 22
divendres i dissabtes de 10 a 24
diumenges de 11 a 22

Tel 93.3190533
Baixada de Viladecols 2 bis 08002 Bcn

Un espai per recordar les realitats socio-urbanístiques a la ciutat, a través de la premsa de l'època

Todos contra el Patronato

En la asamblea de vecinos celebrada el pasado lunes se abordaron problemas que vienen produciéndose durante años, casi desde su construcción en 1929, en las viviendas dependientes del Patronato Municipal de la Vivienda, que son la totalidad del barrio.

En la asamblea se denunció públicamente el abandono al que se ha visto sometido todo el barrio por su "propietario" -el Patronato- quien ha añadido al desastroso estado en que se encuentran las viviendas una política de abandono que ha provocado situaciones de desastre. Un ejemplo gráfico de esas afirmaciones lo da la única plaza pública de barrio -columpios y juegos para los niños sufragados por los propios vecinos- que ha permanecido días y días totalmente inundada con los residuos de las cloacas provenientes de los edificios colindantes. La estrechez de éstas -10

cm.- ha sido incapaz de asimilar las aguas fecales, que aparecen esparcidas en medio de las calles facilitando el juego de los niños con vocación de marineros.

Los vecinos, indignados, se han dirigido al 092 y a Sanidad, quienes les dijeron textualmente que con el Patronato "no querían saber nada". A pesar de estas inhibiciones los vecinos han conseguido que el Patronato les retirara unos "saldos" pendientes que suben a más de un millón de pesetas y que, según el Patronato, corresponden a unas obras realizadas en los inmuebles de las que los vecinos no tenían "ni idea".

En este aspecto, el Patronato se ha significado por realizar obras de reparación en los pisos por importes muy superiores a los que cobrarían las empresas particulares. Concretamente, una vecina pidió un presupuesto a un constructor privado

para arreglar una habitación inhabitable por el número de goteras que tenía, cifrando éste en 100.00 pesetas el importe de la reparación. El Patronato, que se negó a que el constructor la realizara, cifró el coste en 600.00 pesetas. Para acabar de completar la "generosidad" del organismo oficial, hay que señalar que éste acostumbraba a hacer firmar a los vecinos papales en blanco donde posteriormente se especificaba el importe de las obras.

Cuarenta y ocho años después, setecientos vecinos se han asociado para, juntos, exigir al Patronato que cesen estas irregularidades y sean reparados todos los desperfectos que padecen sus viviendas.

Con el respaldo de todo el barrio detrás, hoy se reunirá la junta de la asociación con los responsables del Patronato, a quienes harán llegar estas y otras quejas y reivindicaciones.

Jueves 29 de septiembre de 1977
-Tele/eXpres Catalunya.

La guardia Civil disolvió la "operación limpieza" de barrios

El alcalde de Castelldefels no quiere protestas en domingo

Castelldefels. (Servicio Especial.)- Fuerzas de la Guardia Civil provistas con material antidisturbios obligaron a desalojar la plaza del Ayuntamiento a los vecinos de los barrios de Bellavista y del Castillo, que se habían concentrado en la misma al finalizar a media mañana del domingo la tercera sesión de limpieza de los mencionados barrios. Esta acción la iniciaron los vecinos el pasado 19 de junio, y ayer -fin de la campaña- tenían previsto entregar al alcalde una carta de protesta por las deficientes condiciones de los barrios. La primera autoridad municipal -señor Barberán- apareció en la plaza del Ayuntamiento tras largo rato de espera, rechazando el escrito por estimar que el mismo tenía que ser entregado "a horas hábiles de oficina en el Registro del Ayuntamiento".

Las acciones de protesta y recogida de basura las iniciaron los vecinos -como ya se ha dicho- el domingo 19 de junio. En la recogida participaron unas doscientas personas (de ambos sexos y diversas edades) que acumularon en la caja de un camión todo tipo de desperdicios. Posteriormente, los participantes en la sesión de limpieza se dirigieron en manifestación hacia la plaza del Ayuntamiento con sus "instrumentos" de trabajo, y lanzando diversos gritos: "Alcalde dimisión". "Queremos un barrio limpio", etc.

La iniciativa surgió a lo largo de una charla-coloquio sobre el tema de "Sanidad y basuras" que

se realizó en la Asociación de vecinos de los mencionados barrios. Y el domingo día 26 repitieron la "operación limpieza", con la ayuda -en este caso- de varios vehículos pesados. Anteayer, los 600 participantes en la sesión de limpieza -junto con los tres camiones de limpieza- se dirigieron a la plaza del Ayuntamiento en manifestación para entregar al alcalde una carta de protesta por la situación de los barrios. Las fuerzas de la Guardia Civil hicieron acto de presencia, conminando a los vecinos a abandonar el lugar, pasado un período de diez minutos. Una comisión de tres vecinos

consiguió penetrar en el Ayuntamiento para entregar el escrito, pero -ante la incomparecencia del alcalde- los funcionarios allí presentes dijeron no poder hacerse cargo del mismo. Finalmente, apareció en la plaza el alcalde, quien se negó a recoger la protesta alegando que él también tenía derecho al descanso semanal. Momentos después la Guardia Civil conminó a los presentes a abandonar el lugar, haciéndolo los vecinos que aún permanecían en la plaza.

Martes 5 de julio de 1977
-Tele/eXpres Catalunya.

Los vecinos dan la vuelta a la plaza del Ayuntamiento, enseñando a la población los resultados de la "operación limpieza"

En la tercera sesión de la "operación", el alcalde no quiso saber nada de protestas, y la guardia civil hizo además de cargar

En les transcripcions d'aquests articles s'ha respectat l'ortografia i la sintaxi del text original

Contra el maldecap...

Escolta
Ràdios lliures!

Ràdio Bronka
www.radiobronka.info
104.5 (Barcelona Nord,
Badalona, Gramanet)
104.45 en proves (Hospitalet, Espluges,...)

Ràdio Linea 4
www.radiolinea4.net
103.9 (Barcelona Nord)

Contrabanda FM
www.contrabanda.org
91.4 Barcelona

Ràdio Pica
www.radiopica.net
96.6 (de 14 a 24 h) Barcelona

La Tele, canal 52 UHF
http://www.okupemlesones.org

لبنان في السلام السري - الإسرائيلي

الايديولوجية السياسية. والارجح ان ايا منها لن يقبل بالاختفاء من المساحة من دون مقاومة، والتسليم بأن السلام الإسرائيلي - السري قد نهى دوره.

لكن المقاربة ذاتها تظهر حجم التغييرات التي سيخضعها هذا التطور الإسرائيلي على لبنان الذي يعاني من الجوع منذ شهر والذي بات اسير ما اسميناه «جمل الجوع د». السلام السري - الإسرائيلي، بهذا المعنى، خرق للجهد و إعادة اطلاق للآلية السياسية اللبنانية في ضوء معطى مؤثر من مسدود على للصفحة السرية من الصراع العربي - الإسرائيلي.

رب قائل سيرى في كل ما يجري تداوله عن الرسائل المتبادلة بين الجانبين، مناورات وخداعا متبادلا خصصا ان الذئب في المنطقة يسير صوب الارتفاع وان يم امس شهد جلسة في الكونغرس الاميركي خصصت لمضغ التعاون الذي بين سوريا الشمالية وسوريا وللغارة الإسرائيلية على ما يقال انه وقع في سوريا. وقد يضيف ان من اهداف هذه التلميحات والتصريحات اشاعة من الاسترخاء في حين ان حربا واسعة النطاق تكمن قيد التحضير، وان التذرع بالسلام لسوريا يهدف اولا وأخيرا الى عزلها عن ايران التي قد تتعرض منشأتها النووية الى ضربات اسرائيلية، من جهة، وعن حلفاء دمشق في المقاومة اللبنانية والفلسطينية من جهة ثانية، كمقدمة لعمليات اسرائيلية عنيفة ضدهما بعد الانتهاء من الاحتفالات بذكرى قيام دولة اسرائيل في ايار المقبل. بل ليس من الحكمة استيعابه انقلاب المقدمات السلمية التي تصعيد في لغة التهديدات او التزلات الى الصدام المسلح.

قد يدرك ذلك صحيفا غير ان السياسة، في احد وجوهها، هي فن نقل المناورات الى حقائق واقعية. ولعل القدر في اوساط الادارة الاميركية الحالية وبين المرشحين الثلاثة الى الانتخابات الرئاسية، لفكرة توجيه ضربة عسكرية مباشرة الى ايران، مما يسمح بالقدرة ان البحث جار عن مخارج لمسألة البرنامج النووي الايراني، تاخذ في الاعتبار التداخل الكبير بين الموضع القابل للالتهاج في هذا الجزء من العالم.

ما يضيء لبنان أكثر في هذا المجال، هو تقييم المزايا التي يمكن ان يحصلها بفضل السلام اذا حصل، وادراك اتساع تأثيراتها الايجابية عليه في مجالات السياسة والاقتصاد بل على مجمل بنية الدولة فيه.

لبنان مصلحة حاسمة في السلام بين سوريا واسرائيل. سلام ربما ينطوي على الفرصة الأخيرة للحيلة دون تدمير بلدنا مرة اضافية.

المقابلات الصحافية والمعلومات التي غُمت في الايام القليلة الماضية، تبرر الاعتقاد بأن السيطرة التركية بين سوريا واسرائيل يعمل بكامل طاقتها، وان تقدما قد حصل على الصعيد تحقيق السلام بين الجانبين المتصارعين.

غير ان المؤشرات الايجابية لا تكفي للقول ان السلام بات في متناول اليد. حجم الاعتراضات التي تبديها اطراف اسرائيلية مؤثرة مثال واحد على العقبات التي قد تواجه ان تقف امام أي تسوية سريّة - اسرائيلية. مع ذلك، يتعين القول ان الفكرة التي رددتها بعض القوى الراحلة عشر من آذار والقائلة ان ديم قراطية لبنان لن تتحقق ما دامت لم تتحقق الديم قراطية في سوريا، صارت في حاجة الى إعادة نظر. ان نهاية الازمة في لبنان لن تحل الا بسلام سري - اسرائيلي، على ما يبدو. سيعيد السلام هذا رسم العلاقة الكاملة للعلاقات الإقليمية ومن ضمنها العلاقات اللبنانية - السورية.

يجب هنا على الأكثرية اللبنانية ان تتخلى عن نهج المزايمة على دمشق في مساعها التي السلام مع اسرائيل. فإذا كان لبنان قد تعرض الى الاستخدام من قبل الحكم في سوريا ومن قبل غيره، كصندوق بريد للرسائل الموجهة الى اسرائيل وكمساحة لتصفية الحسابات معها، فيما ظلت الجبهة السورية هادئة، فإن لبنان مدعو وفقا للمنطق ذاته الى ادراك الفرق الكيرى التي يمكن ان يجنيها من أي اتفاق بين دمشق وتل ابيب على انتهاء الصراع بينهما.

ما ازين القوي الرهنة لا تسمح سوى بخيار من اثنين: اما ان يبقى لبنان معرضا لتحمل أوزار أي حرب اقليمية تقع فيه او قرابه، او ان يخرج من دائرة الخطر هذه بواسطة سلام بين اسرائيل وسوريا يمهّد لتسوية من شأنها ذاتها مع لبنان الذي سيحظى بميزة هائلة الاهمية هي امكان تمتعه بالقدرة على صياغة علاقاته الداخلية من دون ضغط الصراعات الاقليمية.

المعدر السري - الايراني وسلاح المقاومة ومنظومة كاملة من المؤسسات اضافة الى خطاب سياسي و«فكري» و«اعلامي»، عناصر ستكمن مطلوبة بالبحث عن ادوار جديدة. غني عن البيان، ان كل الامور المذكورة اعلاه، قد نتج حياة خاصة وتطورا مستقلا، بحيث باتت مصالح ضخمة ترتبط به، من الدورة الاقتصادية المزدهرة الى التبريرات

El dret a la protesta no té preu

Manifest per l'absolució del 8 encausats per l'acció del 16 de juliol a les obres de l'AVE

Les empreses i institucions responsables del col·lapse de les infraestructures ferroviàries de l'estiu de 2007, tardaran en recuperar-se del descrèdit que suposa haver sotmès a milers de persones a un calvari quotidià, per a imposar una infraestructura en la que els interessos polítics i empresarials han estat per sobre de qualsevol altra consideració. La situació extrema a la que han estat sotmesos durant mesos milers de veïns de L'Hospitalet i de Sants i milions d'usuaris de les línies de rodalies, sens oblidar als treballadors de les obres del Tren

d'Alta Velocitat que també han sofert un degoteig d'accidents i morts laborals, és una etapa i una ferida encara sense tancar. Però encara amb el record fresc i amb les obres a punt d'endinsar-se en el subsòl urbà de Barcelona, algunes de les empreses causants dels estralls del passat estiu han decidit posar preu al desprestigi públic i mediàtic: 220.000 euros exactament. És la xifra per la que pretenen condemnar a un grup de 8 persones per participar en un acte de protesta el passat 16 de juliol, que tenia el propòsit de cridar l'atenció sobre la repercussió del TAV i d'altres conflictes urbanístics, i donar cabuda al debat sobre un model d'infraestructures basat en grans obres i en l'explotació i la destrucció del territori.

Aquell dia varies persones s'enfilaven, a l'interior de les obres, a tres grues per a desplegar pancartes que feien referència a una situació insostenible. Amb aquesta acció simbòlica es denunciaven:

- El caràcter elitista de l'AVE i la destrucció del territori i de la vida quotidiana allí per on passen les obres.
- El retall pressupostari a les línies de rodalies, d'ús majoritari, en favor d'una infraestructura de minories.
- Les conseqüències urbanístiques de la remodelació de l'Estació de Sants.
- El procés judicial contra el CSOA "Can Vies".
- El desallotjament de 5 habitatges setmanes abans al barri de Sants.

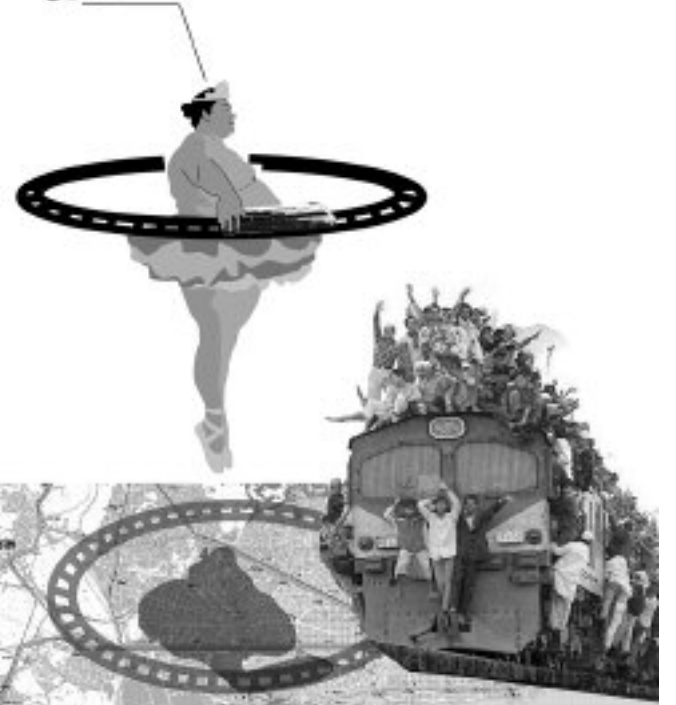
Aquesta va ser una protesta entre moltes altres que es van dur a terme durant aquells dies i en els mesos posteriors: la invasió de les vies per desenes de passatgers a l'estació de Passeig de Gràcia, casseroles, concentracions a Sant Jaume o la massiva manifestació "pel dret a decidir les infraestructures" de l'1 de desembre, son només alguns exemples. Cadascuna d'aquestes accions i convocatòries, era fruit d'un clima d'indignació generalitzada i, amb elles, l'acció del 16 de juliol, era una expressió més d'un context i un estat d'opinió.

Les mateixes empreses que ara volen obrir un procés penal per una acció pacífica de la que no s'ha derivat cap dany, han comès negligències com la que aquest octubre va

posar en perill a milers de passatgers després que una filtració de ciment desplaçés la paret d'un dels túnels de l'Estació de Sants. A més, tenen un balanç 407 inspeccions per deficiències de seguretat i 14 morts en accidents laborals durant deu anys. Que amb aquest saldo a les seves espatlles, pretenguin obtenir 38 milions de pessetes processant 8 persones que no han fet altra cosa que donar visibilitat al malestar i a l'afarment social, és un insult a tots els que durant mesos hem vist i viscut una situació d'autèntica vergonya.

Davant la sola possibilitat de que es consumi un procés judicial en el que els responsables del caos d'aquest estiu siguin els que condemnin la societat civil que protesta, considerem que no només estem davant una situació escandalosa i que no tan sols estan en perill les persones encausades pel 16 de juliol. De dur-se a terme aquest procés judicial s'estarà posant preu, i un de molt alt, al dret a la protesta, i s'estarà sentant un preu

¿és a mi??

Il·lustració: Àgueda

cedent pel que qualsevol empresa pot obtenir una bona tallada econòmica de penalitzar un dret legítim.

Les entitats, col·lectius i persones que firmem aquest manifest, considerem que tant els càrrecs com les condemnes que es demanen són absolutament desproporcionades; i amb elles s'està jutjant i posant en perill la capacitat i la llibertat de la societat civil per denunciar qualsevol tipus d'abús. Per tant, exigim:

- La capacitat de decidir el model territorial que es construeix
- La defensa i protecció del dret a la protesta
- La retirada immediata de la denuncia o l'arxiu de la causa judicial i, en qualsevol cas, la absolució de les 8 persones encausades.

A Barcelona a 15 de febrer de 2008

Grup de Suport als encausats del 16 de juliol

Viñeta de El Roto, publicada en El País el 5 de julio de 2006

LLIBRERIA RODÉS

Compra i Venda de Llibres Antics i Revistes, Gravats i Postals carrer dels Banys Nous, 8. 08002 Barcelona. Tel: 93. 3181389

CASA ADMIRALL

Joaquín Costa, 33 - 08001 BCN

Laia Serra Perelló
Advocada

Penal general i antirepressiu
Habitatge Lloguers, mobbing, okupació

Roger de Lliria, 95, pral. 1 - 08009 Barcelona
Mòb. 696 520000 Tlf. 93 4587092 Fax. 93 4761444

De plaques, fronteres, centres, protocols i altres barbaritats

"Paradójicamente, Europa se despide del "siglo breve" del holocausto y del genocidio, llena de Centros de Internamiento."
(Héctor Silveira, 1999)

Argelès-sur-Mer

Si un dia passegeu per les platges d'Argelès-sur-Mer al Rosselló topareu amb un indret representatiu del començament de segle que estem vivint. A un racó trobareu tres plaques commemoratives: la més antiga recorda als exiliats i exiliades de la Guerra Civil espanyola que varen ésser internades en un camp de refugiats; la segona, hi és en memòria dels jueus tancats al mateix camp de concentració sota el règim de Vichy; la tercera recorda els argelins empresonats allà mateix durant la guerra d'independència d'Argèlia. Doncs allà mateix s'erigeix ara un Centre d'Internament per Estrangers. De què serveix la memòria històrica?

Les Fronteres

Estem assistint diàriament a la gestió de fluxos migratoris mitjançant l'ampliació de les fronteres, controls policials, centres de tancament, expulsions, etc. Amb la finalitat gens amagada de convertir els moviments, naturalment autònoms, de les persones en un flux de mercaderia barata, dòcil, controlable i, si cal, rebutjable. Les fronteres ja no són els confins dels Estats que marquen un dins i un fora, s'han transformat en

una forma de produir ciutadania jerarquitzada en uns artificis biopolítics per graduar els drets, o

l'absència d'ells, de la ciutadania en funció de les necessitats del mercat.

Europa s'està prenent refundar en base a l'exclusió i la lluita contra l'altre (pobre/no-europeu) tractant de controlar i contenir la immigració a través de la militarització de les fronteres, les expulsions i els Centres d'Internament d'Estrangers. Les fronteres es reforcen cap a fora amb sistemes cada cop més sofisticats de vigilància i control i expandint-se cap als països de transit o d'origen de la migració. Però la frontera també es va estenent pel territori europeu en forma de Check points en llocs de pas, als transports públics,

a la utilització del padró municipal amb finalitats de control o

d'inspeccions de treball. L'experiència i l'amenaça de la frontera és present en les nostres ciutats quotidianament. Les persones que aconsegueixen traspasar la frontera exterior segueixen vivint en ella a l'interior.

Europa esdevé poc a poc un espai ple d'obstacles per a moltes persones que veuen limitada la seua mobilitat, es tanquen les fronteres entre estats i s'estenen els llocs de detenció, els pobres estan exclosos de la llibertat de moviment i per aquells que gosin exercir-la els esperen

els camps: llocs d'immobilitat física i social. Des d'aquests camps alguns seran retornats als seus països d'origen, d'altres seran condemnats a conformar les capes més baixes del mercat laboral.

Els CIE

Aquests camps són la punta de llança del sistema de fronteres internes europeu. Són els nous camps de concentració del s.XXI, els Guantànamos europeus, on es violen els Drets més elementals; la seua sola presència és una amenaça constant de càstig per a les persones migrants, i suposen la normalització dels procediments de tancament com a tècnica de gestió dels moviments de població. Hi han 220 camps a la UE, la funció dels quals és delimitar les noves fronteres internes dels Estats i determinar qui són els exclosos de la comunitat. A l'Estat Espanyol hi ha 9 Centres d'Internament per Estrangers amb una capacitat de 1900 places. En aquests centres es tanca a persones l'únic delictes de les quals ha estat exercir el seu Dret a buscar-se la vida, a fugir de les guerres, de la misèria, de la violència masculista, etc. Només han creat

Durant els anys 2006-2007 108.752 persones varen ser expulsades de l'Estat Espanyol, segons dades del Ministeri de l'Interior

47 persones esperen un judici pel desmuntatge simbòlic del CIE de la Zona Franca

o intentat crear una frontera 'sense papers'. Es tracta d'una mesura cautelar que té com objectiu assegurar l'expulsió

que, a la pràctica, esdevé una mesura penal encoberta perquè incideix sobre drets fonamentals. Altrament sembla impossible assegurar el respecte als drets humans a les persones allà internades.

Un informe del Parlament Europeu sobre les condicions d'aquests centres és demolidor, molts d'ells emplaçats a antigues presons o casernes, amb un règim pitjor que el carcerari, amb cel·les de càstig, dificultat per comunicar-se amb l'exterior, manca d'assistència mèdica i lletrada i dèficits en el règim de visites. L'informe també denuncia l'opacitat, la falta de control judicial,

d'ONGs i serveis socials. En molts llocs la gestió és realitzada directament per la policia, un fet

impensable a les presons convencionals. També denuncia casos de maltractaments, violència, i fins i tot de suïcidis.

En aquests moments el temps màxim d'estada a un CIE de l'Estat és de 40 dies i un mínim de 3 anys sense poder tornar legalment. Però amb la nova 'Directiva de Retorn' pendent d'aprovar pel Parlament Europeu s'homogeneitzaran les condicions d'internament allargant l'estança fins a 18 mesos amb un lapse de temps de 5 anys després de l'expulsió per poder tornar a Europa.

A l'Estat Espanyol hi ha 9 Centres d'Internament per Estrangers amb una capacitat de 1900 places

Les expulsions

Durant els anys 2006-2007, 108.752 persones varen ser expulsades de l'Estat Espanyol, segons dades del Ministeri de l'Interior. El govern de Zapatero presumeix d'haver repatriat un 43% més d'immigrants que el govern d'Aznar en la seua darrera legislatura: al període 2000-2003 foren 258.049, mentre que al període 2004-2007 foren 370.027 les persones expulsades a la força.

El govern espanyol ha aprovat un protocol d'expulsions amb la pretensió d'acabar amb els nombrosos incidents que es registren en les repatriacions. Aquest protocol permet immobilitzar físicament al repatriat, usant manilles, llaços, mascaretes, camises de força, casc d'autoprotecció i fins i tot sedació amb prescripció mèdica. Les finestres estaran sempre tancades ja que els repatriats moltes vegades desconeixen el seu destí.

La fuga

La frontera genera al seu voltant espais marcats per la violència i la incertesa però també per les estratègies de fuga i les xarxes transfrontereres que les fan possibles. A partir del moment que una persona decideix no fer cas de les prohibicions i els obstacles i fa l'aposta de moure's allà on els seus desitjos i projectes de futur la porten, ja podem dir que està realitzant el major acte de desobediència que es pot fer a aquest règim fronterer. Però és en la seua lluita diària on es visualitza encara més la seua capacitat de defensar el seu dret a la llibertat de moviment i d'estança. Ho hem vist a les vagues de fam com la que han protagonitzat els interns del CIE d'Aluche de Madrid fa dues setmanes. Ho hem vist en la fugida massiva dels interns

del CIE de la Zona Franca a l'octubre i ho vàrem veure a les tancades i vagues contra la llei d'estrangeria per una regularització sense condicions. Però el que és una llàstima és que mentre les migrants s'enfronten a tota la maquinària fronterera, la major part dels Moviments Socials miren cap una altra banda. Pocs grups s'han adonat que si les fronteres travessen uns, travessen tothom. És important fer-les visibles i desemmascarar-les. Per això 47 persones esperen un judici pel desmuntatge simbòlic del CIE de la Zona Franca.

Perquè els CIE cal desmuntar-los abans no siga massa tard i ens veiem en un futur posant una placa en memòria de totes aquelles persones migrants que varen patir la barbàrie d'aquest règim de fronteres.

Saïd.

Mentre escrivim aquest article el company Saïd de l'associació Cornella Sense Fronteres resta pres al CIE de la Zona Franca. Porta 3 anys vivint i treballant a Catalunya i té 15 familiars ací, molts d'ells regularitzats. Va ser detingut a un Check point rutinari de la brigada d'estrangeria de la Polcia Nacional a la parada de metro d'Universitat, mentre anava a tramitar un recurs a l'ordre d'expulsió al despatx de la seua advocada. Els seus companys de CSF miren d'aturar l'expulsió i estan preparant mobilitzacions.

**Pau Urenya
Espai per la Desobediència a les Fronteres**

FARMÀCIA
GENIS DE ARANA
Carretes, 35 - 08001 Barcelona
T. 93 442 50 96 / 93 441 71 84

embotits · formatges · entrepans · amanides · copes · cafès
i al migdia: "platiu" del dia!

LUPARA

Pl. Santa Caterina, n° 2
93.310.50.19
vine i et convidem a un suplot!

**Clínica Veterinària
El Be Negre**

telf. 93.441.68.98
Mòbil 689 49 12 04
c/ Lleialtat, 2
08001 Barcelona

Horari
Dilluns a Divendres
de 12 a 2 i de 5 a 8.
Dissabtes de 1 a 2.

Desde abajo y a la izquierda en East Harlem

En el invierno de 2004, en el lado Este de Harlem, más conocido como El Barrio, nace el Movimiento por la justicia de El Barrio, movimiento vecinal que surge para combatir la especulación y la gentrificación. El movimiento comenzó con apenas 15 familias que empezaron a organizarse en contra de un especulador de la zona llamado Steve Kessner, propietario de varios edificios en El Barrio. La guerra que les declaró este especulador acabó, después de varios procesos judiciales y la denuncia en prensa, en la venta por parte de este de sus edificios, la batalla se había ganado, pero el proceso especulativo no acababa aquí. En el verano de 2007, el grupo financiero Dawnay, Day Group, con sede en Londres, compraba 47 edificios y 1.137 viviendas al precio de 250 millones de libras. Como nombraba Michael Gould un artículo "Desde la plaza Grosvenor de Londres no se puede ver el East Harlem, pero se puede comprar". Y eso es lo que hizo Dawnay, comprar manzanas enteras sin otro propósito más que cambiar la vecindad de El Barrio por gente de clases sociales altas de Nueva York y por estudiantes, población cambiante que permitirá que el alquiler vaya subiendo cada vez que se firma un nuevo contrato. Como explica Juan Haro, miembro del Movimiento por la justicia del El Barrio "Nosotros hace décadas que vivimos aquí, solo podrán subir los alquileres si decidimos marcharnos, y eso no lo haremos, con los estudiantes sería más fácil, cada vez que se cambie de inquilino, pueden aumentar el alquiler hasta 10 veces y poco a poco hacer el barrio más elitista", ese es el único propósito que persigue Dawnay. Su director Phil Blakeley ha prometido públicamente hacerlo así, diciendo que la empresa está aportando su parte para emprender la remodelación de Harlem como punta de ataque en su apuesta para construir un emporio inmobiliario de cinco billones de dólares. Esta compra, bien se puede observar en El Barrio, conlleva el hostigamiento, desplazamiento y expulsión de las familias que, como ellos y ellas mismas se definen, son gente humilde y sencilla que está siendo afectada por la expulsión de su barrio por ser pobres, inmigrantes y gente de color.

Pero aquí la comunidad se resiste a abandonar lo que por décadas ha sido su barrio, a donde llegaron de otras partes del mundo y de la ciudad para crear tejido social y comunidad barrial. En este momento el Movimiento por la justicia de El Barrio cuenta con 400 miembros, en su mayoría residentes de edificios comprados por Dawnay, y 33 comités, uno por cada edificio donde tienen presencia vecinal. Por cuatro años han luchado contra los desalojos ganando batalla tras batalla, edificio tras edificio. Todo esto ha sido posible según Juan Haro por la lucha desde abajo, decidiendo la lucha y sus objetivos horizontalmente con todos y todas las vecinas afectados. "El desalojo neoliberal es una de las devastadoras manifestaciones del capitalismo a nivel local, pero la amenaza trasciende las fronteras. Los gobiernos e instituciones en todas las partes

del mundo están permitiendo la expulsión violenta, injusta e inhumana de los pueblos y las comunidades de sus hogares, a los que tienen derecho".

Tras este último golpe especulativo, Movimiento por la justicia de El Barrio ha decidido emprender una campaña internacional contra el desalojo. Esta campaña se ideó el octubre pasado en el marco del primer encuentro por la dignidad en la ciudad de Nueva York.

Concentración en El Barrio para denunciar el desalojo de vecinos delante de la concejalía en East Harlem

Este encuentro se realizó en El Barrio y asistieron diferentes grupos y colectivos de la ciudad que tienen muchos puntos en común y otra forma de pensar y vivir la ciudad, desde Chinatown hasta Brooklyn pasando por West Village o Bowery. Estos diferentes grupos presentaron sus proyectos y sus luchas contra la bestial gentrificación que ejercen las autoridades de la ciudad. El colectivo Fierce, ubicado en el West Village, colectivo de homosexuales, lesbianas y transgéneros reclama más espacios para los jóvenes del barrio y batalla diariamente contra la brutalidad policial que les acosa en sus barrios, "ya hemos conquistado algunos espacios, pero no queremos que solo unas zonas de nuestro barrio sean seguras para nosotras". En Chinatown, un grupo de mujeres ha empezado a denunciar a HPD, empresa local que gestiona viviendas públicas en la calle Dowery, donde los vecinos se han negado a pagar sus cuotas de alquiler tras derrumbarse el

techo de una vivienda, tras la negación de su propietario a rehabilitar las fincas. O los vecinos de Broadway, a la altura

del Soho, donde luchan por que no desaparezcan los albergues y viviendas sociales en detrimento de hoteles y apartamentos turísticos. Esto entre otros muchos movimientos de la ciudad presentes en el encuentro. Tras este encuentro surge la idea de la campaña internacional contra los desalojos que se inició el pasado 6 de abril con una concentración delante del City Hall a la que

acudieron unas 200 personas de El Barrio para denunciar la situación en East Harlem. Madres y padres de familia, ancianos, jóvenes, niños y niñas, este era el ambiente en la escalinata de piedra del Palacio Municipal y todos unidos al grito de: "Sí se puede", "queremos vivienda digna", "el barrio unido jamás será vencido". "Juntos, convertiremos nuestra resistencia en dignidad y lucharemos contra las acciones de los caseros capitalistas y de las grandes empresas transnacionales que están desplazando a las familias pobres de nuestro vecindario. Luchamos a nivel local y mas allá de las fronteras", expresa Carmen Domínguez con mucho coraje. Mientras Filiberto Hernández comenta a los presentes, "¡somos El Barrio, creemos en El Barrio y no nos vamos a ir. Nos vamos a quedar!".

Si salvan El Barrio no habrá político a quien agradecerse. MJB busca su propia comunidad para encontrar soluciones, pensando que la lucha solo puede ser ganada por la propia gente de El Barrio, no por quienes claman representarlos, como ha hecho hasta ahora la concejal de East Harlem, Melissa Mark Viverito, la cual se auto-proclamó abanderada contra la especulación en El Barrio y lo único que ha hecho es abrir las puertas de par en par para que el barrio sea remodelado de los pies a la cabeza. Buena prueba de esto es el aumento de sueldo que la ciudad de Nueva York le ha otorgado por su buen trabajo, de 60.000\$

a 125.000\$ en solo un año. A parte de querer comprar a miembros del movimiento, como a Víctor Sánchez, al cual ofrecieron un puesto de trabajo diciéndole que en solo tres días ganaría lo que ahora gana en seis. Víctor respondió a esto con un rotundo no. "Sabemos lo que están haciendo en El Barrio, expulsar a toda nuestra comunidad y encima nos vienen a comprar, mi dignidad vale mucho más que eso". La política de la Sra. Viverito trata de cambiar de aspecto el barrio, con el pretexto de "desarrollar el barrio". Quieren expulsar a los vendedores ambulantes, sacar a las familias de sus pequeños

MJB busca su propia comunidad para encontrar soluciones, pensando que la lucha solo puede ser ganada por la propia gente de El Barrio, no por quienes claman representarlos

negocios, que se ganan la vida de manera muy honrada, para substituirlos por restaurantes de lujo, tiendas de moda, sus cadenas de supermercados, quieren cambiar la tipología del vecindario, es ésta a la política que se oponen y que Viverito ha promovido sin parar, a la vez que decía ser la concejala del pueblo y contra la especulación. "No cambiarán todo aquello que nos hace ser El Barrio", expresa indignado Óscar.

En estos momentos el Movimiento por la justicia de El Barrio está realizando una gira por diversos países europeos con el ánimo de aglutinar colectivos, asociaciones, movimientos vecinales dentro de esta campaña y conseguir el apoyo para empezar una lucha contra la empresa Dewney. Sin ir más lejos el próximo 9 de octubre está convocada una manifestación en Londres y Glasgow, y en todas las ciudades que quieran apoyar esta lucha, para denunciar a este grupo financiero y frenar sus procesos especulativos, no solo en East Harlem, sino allá donde quieran clavar sus garras. Todo esto ocurre, mientras en el centro de Harlem, el pasado miércoles 23 de abril, se aprobó en el distrito el desalojo de otros edificios históricos en la parte afroamericana para la primera semana de mayo. El domingo 27 de abril están previstas tres movilizaciones simultáneas en East, West y Center Harlem, en frente de las delegaciones municipales para parar este desalojo en contra de la población que históricamente ha vivido, creado y luchado en Harlem.

Esta es la carta de presentación de Nueva York, ciudad puntera en moda, negocios, cultura, arte y como no en gentrificación y especulación. ¿Alguien creía que las autoridades de la ciudad de los sueños se les escapaba como reprimir, expulsar y desplazar a la gente que no considera grata de vivir en ella?... pues no, pero siempre nos quedarán movimientos en resistencia y Spitzers que se traguen sus propias palabras.

Masala/NYC

Cartel de las movilizaciones de 2008

23 robadors
vins i copes
obERT/open - DIMARTS-DIUMENGE
DIMECRES - JAM SESSION 8H./11H
DIOUS - DISSABTE- DI'S
DIUMENGE- PROJECCIONS

23 ROBADDORS
C/ROBADOR 23
METRO-LICEU

Forn de teatre Pa' tothom

Teatre d'intervenció social
Cursos, tallers, projectes,
exposicions, jornades

Tel: 93.442.92.82 pa_tothom@yahoo.es
www.patothom.org

Carrer Lluna 5, baixos
(08001) Barcelona

forn de teatre
Pa' tothom

**Rosa de Foc
Llibreria**

. Anarquisme . Moviment Obrer . Guerra Civil .
. Moviments Alternatius . Contracultura .

horari: dl a ds de 16h a 21h mail: larosadefoc@hotmail.com
Joaquín Costa 34, baixos Tel. 933177892 08001 Barcelona

Mozambique: La revuelta popular en Maputo

Pueblo al Poder

La banda sonora de la revuelta

Edson da Luz, más conocido por *Azagaia*, un joven músico de hip-hop mozambicano ampliamente conocido en el país, quiso participar también de la general protesta popular lanzando un nuevo tema musical, "Pueblo al poder", que enaltece la forma como el pueblo frenó la subida de los precios de los "chapas" en la capital del país.

Ya no caímos en la vieja historia
Salimos para combatir la escoria
Ladrones, Corruptos
Griten conmigo para que esa gente se vaya
Griten conmigo pues el pueblo ya no llora

Esto es Maputo, nadie sabe bien cómo
El pueblo que antes dormía, hoy... perdió el sueño
Todo por causa de vuestro salario mísero
El pueblo sale de casa y golpea el primer vidrio
Sube el precio del transporte sube el
Precio del pan
Dejan mi pueblo sin norte, dejan el
Pueblo sin suelo
Revolución Verde, solo la vemos en nuestra comida
Ahora qué piden? Ponderación
Pondera tú, antes de hacer la mierda
De subir el coste de la vida
Y mantener baja nuestra renta
Ese gobierno no se arregla de todas formas. No
Va a haber una tragedia de todas formas. Sí
De todas formas...
Que vengan con gas lacrimógeno
La protesta está llena de oxígeno
No paran nuestra declaración
Yo lucharé, no me abstengo
Malhazine*-PRESENTE
Magoanine-PRESENTE
Urbanizasio-PRESENTE
Jardim

II

Señor Presidente, desplegaste el lujo de tu palacio
Finalmente te diste cuenta que la vida aquí no está
fácil
Y solo ahora reunes ese Consejo de Ministros
El pueblo ni durmió, ya estamos reunidos hace
mucho
Barricamos las calles
Paralizamos los "chapas"
Aquí nadie pasa
Hasta las tiendas están cerradas
Si la Policía es violenta
Respondemos con violencia
Cambia la causa para que cambie la consecuencia
Más de la mitad de mi salario va para impuestos y
Transporte
Si mi hijo enferma queda entregado a su suerte
Y al mismo tiempo, tu hijo está saludable y fuerte
Vive en la santidad, lleva una vida de lord
Vivir aquí es un lujo, el coste es elevadísimo
Trabajamos como esclavos y entregamos todo en el
décimo**
Baja la tarifa del transporte o sube el salario míni-
mo
Xeeeee... esto es lo mínimo que debes hacer
A no ser que quieras fuego en las gasolineras
Asaltos en las panaderías, ministerios, imagina
Destruir vuestros bancos comerciales, vuestra mina
Gobernación irracional parece que contamina
Que hayan aprendido la lección
Y no esperen para la próxima vez
Os aviso mis señores que tendrán una próxima vez
El Norte-PRESENTE
El Centro-PRESENTE
El Sur-PRESENTE
MOZAMBIQUE

* Son barrios de la periferia de Maputo donde se iniciaron las protestas

** Se refiere a la décima parte de los ingresos familiares que tradicionalmente se entregan a la iglesia para agradecer a Dios el dinero que se gana

El día 5 de febrero la capital de Mozambique, Maputo, vivió un episodio histórico de revuelta popular, cuando multitud de jóvenes, mujeres y niños se manifestaron por las calles de la ciudad en protesta por el incremento del precio de los transportes privados de pasajeros, cuyos vehículos son conocidos popularmente como "chapas".

Las protestas consistieron en ataques a los propios "chapas", a panaderías (el incremento del precio del pan es otra realidad), gasolineras y otros establecimientos comerciales; quemas de neumáticos; y construcción de barricadas. El resultado fue la paralización de la actividad en la ciudad, pues se paró la circulación de "chapas" y se bloquearon las vías de entrada y salida de Maputo. Además, debido a la magnitud de la protesta social, la policía se vio obligada a reaccionar, y lo hizo con una violencia desmesurada, que acabó con la vida de 6 personas y mandó al hospital a casi 100 heridos, dando lugar al episodio de tensión social y política más importante en Mozambique desde que acabó la guerra civil post-independencia, en 1992, y que el gobierno resolvió momentáneamente con la paralización de la subida de los precios de los "chapas".

El transporte público en el país es residual, por no decir prácticamente inexistente, y se limita a una pequeña flota de autobuses en la ciudad de Maputo, la capital, y alrededores. Los "chapas" son el medio de transporte utilizado por la amplia mayoría de la población para satisfacer las necesidades de ir al trabajo, llevar las criaturas a la escuela, transportar bienes para comerciar e ir a comprar a los mercados. De ahí la importancia de la subida de precio de un bien tan trascendental para la mayoría de la población. El incremento del precio del transporte es el resultado de un acuerdo del Gobierno con la FEMATRO, la Federación Mozambicana de las Asociaciones de los Transportadores Ferroviarios, motivado por la más que duplicación del precio del petróleo desde 2005, cuando se elevó la tarifa de los "chapas" por última vez.

En la actualidad, el precio de un viaje de los "chapas" para un recorrido corto (menor a 10 km) es de 5 Meticais (35 Meticais = 1 Euro), y para recorrido largo (mayor de 10 km) es de 7.5 Mts. El salario mínimo en Mozambique es ligeramente superior a 1600 Meticais al mes, aunque la mayoría

de la población está involucrada en el sector informal para cubrir sus necesidades económicas, y el salario mínimo sirve solo como una referencia, que raramente se cumple, y siempre a la baja. La mayoría de mozambicanos vive en los suburbios de las ciudades, pues el centro de ellas está ocupado por viviendas y oficinas de los políticos, la clase media alta (una minoría), los cooperantes y la diplomacia internacional (en el caso de Maputo). Por ese motivo, las necesidades de desplazamiento de la mayoría de la población son muy importantes y llegan a menudo a más de la mitad del presupuesto familiar (hagan cuentas para una familia típica que requiere hacer unos 4 viajes de media para cubrir las necesidades de desplazamiento de la familia, padres y 4 hijos).

En estas condiciones, la subida prevista para los "chapas" de 5 Mts a 7.5 Mts (50 %) y de 7.5 Mts a 10 Mts (33%),

El incremento del precio del transporte es el resultado de un acuerdo del Gobierno con la FEMATRO, motivado por la más que duplicación del precio del petróleo desde 2005

podía suponer la bancarrota para una amplia mayoría de familias mozambicanas que viven en los suburbios de las grandes ciudades, especialmente la capital, Maputo. Por eso mismo, fue en los barrios periféricos de la ciudad (Magoanine, Malhazine), donde se iniciaron las revueltas. Unas revueltas que expresan algo más que una protesta contra el incremento del precio de un bien básico para la población: son la imagen de la crisis económica, política y social en la que se puede sumergir Mozambique, si el gobierno no procura formas de ganarse la vida a los ciudadanos mientras permite que se encarezca el coste de (sobre)vivir.

Miquel Correa
Miembro de RAI

Jean Pierre Guingané y el teatro social en Burkina

Dídac P. Lagarriga / www.ozebap.org

No se puede hablar de teatro en Burkina Faso sin mencionar a Jean Pierre Guingané, dramaturgo y fundador de la compañía Théâtre de la Fraternité en 1975. Durante estas tres décadas de recorrido, Guingané y su compañía (desde el espacio cultural Gambidi de Uagadugú) se encuentran en el epicentro de la actividad teatral y sociocultural del país y de la región del África Occidental.

A través del teatro de intervención social, la compañía ha recorrido las cuarenta y cinco provincias para invitar e incitar a la población a que reflexione sobre los graves problemas, como los derechos de los niños (*Papa oublie moi...*), de la mujer (*Trois sœurs dans la souffrance*), la protección contra el sida (*Candidats à la mort*), la lucha contra las costumbres retrógradas (*La Grossesse de Koudbi*), la protección de los discapacitados físicos (*Sauvons Nonglom*), etc. El Théâtre de la Fraternité también ha contribuido a la sensibilización en favor de la democracia (*Le Bonheur dans l'urne*) o del acceso de las mujeres a posiciones de responsabilidad política (*Femmes, prenons notre place*).

También han actuado en escenarios internacionales pese a los medios modestos (Costa de Marfil, RDC, Francia, Suiza, Noruega,...) con obras como *Hamlet* de Shakespeare, *Pyr Gynt* de Ibsen, *La Parenthèse* de sang de Sony Labou Tansi y también *Le Fou*, *La Savane en Transe*, *Le Petit Pagne*, *La Danseuse de l'eau* o *Le Baobab merveilleux*, todas de Guingané. Mediante la incorporación de formas teatrales tradicionales en un teatro moderno y la apertura de la profesión a todo aquel que lo desee, la compañía se impuso como objetivo principal el hacer reflexionar sobre los problemas sociales, económicos, culturales y políticos para encontrar posibles soluciones.

Además de las obras, la compañía organiza el FITMO, «Festival International du Théâtre et des Marionnettes de Ouagadougou», que se ha convertido en una manifestación cultural muy importante para los profesionales, los amantes del teatro y los artistas, tanto de Burkina como de toda la región. El programa del FITMO se articula alrededor de representaciones de teatro y de marionetas. Jean Pierre Guingané incorporó la presencia de marionetistas junto a los dramaturgos para reivindicar lo que normalmente se considera un arte menor. Precisamente el 21 de marzo, que es el Día Mundial de la Marioneta bajo la organización de la Unión Internacional de la Marioneta, el tradicional mensaje lo ha escrito, en el 2008, Guingané, que aprovechó para reivindicar esta igualdad: «No entiendo la polémica absurda que enfrenta la marioneta al teatro. Esta diferenciación es todavía más absurda en África, donde un espectáculo de teatro contiene muchas otras expresiones artísticas. La marioneta siempre ha estado, naturalmente, presente en mis espectáculos para gran satisfacción del público».

Junto a este festival, el Théâtre de la Fraternité también ha sido una gran cantera de actores, compañías, festivales y proyectos afines. Entre estos, encontramos la creación de la escuela de teatro Unedo, el Centre de Formation et de Recherche en Arts Vivants (CFRAV), o un festival en paralelo que no existiría sin la labor de la compañía, el Récréatras (las «Résidences panafricaines d'écriture, de création et de formation théâtrales»). Pensado como un espacio de experimentación, durante tres meses intensos se invita a Uagadugú a un centenar de artistas de varias compañías internacionales seleccionadas previamente y con el objetivo de debatir, intercambiar y crear para presentarlo posteriormente al público.

Otro de los proyectos generados es Radio Gambidi, fundada en octubre del 2001. La emisora está al servicio de la sensibilización, la pedagogía y la vida cultural de Burkina, donde difunde el patrimonio cultural tradicional y contemporáneo, informa de las manifestaciones artísticas u organiza debates especialmente dedicados a los jóvenes, tratando temas sensibles como la inserción, el desempleo o la educación. Asimismo, da la palabra a los más desfavorecidos, como los ancianos o los discapacitados, para que den a conocer sus dificultades.

Más información de todo el microcosmos del Théâtre de la Fraternité en http://www.defasten.com/ecg/_htm/theatre.htm

Pizzería El Boliche

Pizzas de corte argentino, ensaladas, canelones, empanada, lasagnas, milanesas, matambre, etc. "Mojito...el trago revolucionario"

Buena música... otro ambiente es posible!!!

TE ESPERAMOS

Abierto de 20:30 a 1
Miércoles cerrado

C/Riereta 8
telf: 660256362

COSESIONS del Rock

C/ Riereta, 15
El Raval (BCN)
93 329 30 79

- Pastisseria.
- Cafeteria.
- Còcktels, vins i caives.
- Caterings per emportar i degustar al nostre local.
- Organització de festes diverses.
- Exposicions d'art.

tamtam@ibernet.com
93 248 92 39

DISSENY GRÀFIC, COMPAÑIA
IL·LUSTRACIÓ, FOTOGRAFIA,
RETOC DIGITAL D'IMATGES...
PER A IMPRESOS DE TOLAMEN...
RETOLS, WEBS...

TAMTAM
ÉS UNA FUNDACIÓ
DEDICADA A LA DIFUSIÓ
DE LES IDEES I ACTIVITATS
D'ORGANITZACIONS
I PERSONES AMB PROSTESIS...

El Che, los biopics y ATMO

Don Cecilio

<http://doncecilio-perroandaluz.blogspot.com>

Varios meses atrás inauguramos esta columna hablando de *Surplus*, una de las pocas películas sobre la globalización con verdadero interés, auténtica excepción en el subgénero del documental militante imitada últimamente sin éxito (*La cuarta guerra mundial*). Hoy la actualidad nos lleva de nuevo a *Surplus*, o mejor dicho, a Erik Gandini y ATMO, director y colectivo responsables de aquel film. Empecemos por el principio: coinciden en las próximas semanas dos pequeños acontecimientos que tienen que ver con la figura del Che Guevara. Por un lado, el estreno en el festival de Cannes de la última película de Steven Soderbergh, un díptico biográfico sobre el argentino que amenaza con acumular todos los tópicos del cine histórico. Por otro lado, la publicación de las memorias de Ciro Bustos, compañero de guerrilla del Che en Bolivia, detenido allí junto al periodista Régis Debray y, sobre todo, acusado durante décadas de delatar a Guevara y el resto de los *barbudos*. Hasta aquí los antecedentes. No podemos evitar sospechar de las intenciones de Bustos (o de su editorial) al hacer coincidir la publicación de su libro con un estreno cinematográfico que recaudará millones de euros y volverá a colocar la figura del Che en el centro de la actualidad.

Cuarenta años después de su muerte, cuando la moda de las camisetas y las chapas con su rostro deformado empezaba a flaquear, Guevara vuelve a ser un perfecto producto de marketing

Cuarenta años después de su muerte, cuando la moda de las camisetas y las chapas con su rostro deformado empezaba a flaquear, Guevara vuelve a ser un perfecto producto de marketing. En cuanto a Soderbergh, nada que objetar. Sus motivaciones son abiertamente industriales, y el biopic es un género de éxito asegurado. Haciendo recuento, éste será al menos el cuarto acercamiento al gran icono de la posmodernidad, tras las películas de Paolo Heusch, Richard Fleischer y Walter Salles (¡ja la hoguera!), dejando a un lado trabajos documentales como el de Gianni Minà. Y en este punto volvemos a ATMO y Gandini, porque en 2001 los autores de *Surplus* rodaron un "documental" televisivo consagrado precisamente a Ciro Bustos. Y quizá sea aquella película el germen del ajuste de cuentas que Bustos materializa ahora en sus memorias. *Sacrificio: Who Betrayed Che Guevara* cuestiona la versión oficial (con argumentos de sobra) sobre la muerte del guerrillero. Limitados por las convenciones del reportaje (no busquen en *Sacrificio* la irreverencia visual de *Surplus*), Gandini y Tarik Saleh consiguen con su modesto equipo acceder a las fuentes originales, entrevistando a los militares bolivianos y los agentes de la CIA presentes en la detención de Bustos y Débray y la ejecución de Guevara. Con ese material, Gandini y Saleh llegan a la única conclusión válida sobre aquellos hechos: la imposibilidad de conocer la verdad. Muerto el hombre, el mito crece y se deforma durante décadas hasta convertirse en una espiral de leyendas, rumores, intereses... Ningún retrato puede aspirar a establecer certezas. Sólo quedan los flecos. Ésa es la lección que nunca aprenden los autores de biopics, y ése es el gran logro de *Sacrificio*: asumir esa impotencia y retratarla desenmascarando a quienes la niegan. A los historiadores miopes (Pierre Kalfon), a los falsos héroes (Régis Debray), a los usureros (Félix Rodríguez)... en definitiva, a los que han hecho carrera y fortuna gracias a lo que ocurrió.

Libres

El caso Scala. Terrorismo de Estado y algo más. Xavier Cañadas Gascón. Virus. 2008

Masala

Hay relatos que han perdido totalmente la capacidad de influir en la realidad o en el conocimiento de ésta. El problema con la mayor parte de la historia académica o periodística, es que son sendas cadenas de producción de fósiles, de recuerdos grabados en piedra o nostalgias envueltas en rabos de nube, que no son capaces, ni de transmitir «lo que pasó» ni de ayudar a entender su significado o su nexa con el presente. Obviamente, existen historias que difícilmente pueden encajar en el presente, pero hay otras que, aun con un alcance limitado, pueden incidir sobre la comprensión del tiempo y de las cosas.

Así ocurre o así debería ocurrir con el caso Scala, y con el libro de referencia que, en febrero de este 2008, veinte años después, ha publicado Virus Editorial: «El caso Scala. Terrorismo de Estado y algo más». Para quien no conozca los hechos, unos días antes de una convocatoria de la CNT contra los Pactos de la Moncloa, había llegado a Barcelona Joaquín Gambín Hernández. Este confidente policial, procedente de la delincuencia habitual y devenido en «viejo luchador anarquista», se paseó por los círculos anarquistas de diferentes ciudades durante meses, y tras una breve estancia carcelaria, recaló en Barcelona. Empezó por ofrecer armas que fueron rechazadas, pero acabó con-

venciendo a un grupo de jóvenes militantes de llevar cócteles molotov a la manifestación, y posteriormente de tirarlos a la Scala. La sala ardió desde dentro, según parece mediante fósforo, un material que en aquellos momentos era monopolio del ejército, pero las inocuas botellas incendiarias, que ni consiguieron dañar la fachada del edificio, sirvieron fundamentalmente para cargar los muertos en las espaldas de seis personas.

Han pasado dos décadas

ces, han pasado siete gobiernos y unos cuantos ministros de interior y de justicia y directores del CNI, sin que unos hechos de esta gravedad se hayan aclarado. Las razones para que el Scala forme parte de esa memoria necesaria en lugar de ser una pieza de cronología o de museo, son, como mínimo, dos.

La primera es simbólica y habla de la ruptura de una determinada posibilidad de acción política que tanto por los golpes externos como por

Han pasado siete gobiernos y unos cuantos ministros de interior y de justicia y directores del CNI, sin que unos hechos de esta gravedad se hayan aclarado

desde aquel 15 de enero, dejando como saldo la muerte de cuatro trabajadores; la condena de tres personas a ocho años de cárcel y de otras dos a entre seis meses y dos años y medio; un «error judicial» reconocido por el que una de las acusadas padeció dos años de prisión pero por el que nadie asumió responsabilidades; la criminalización mediática del movimiento libertario en su conjunto; y una sangría de afiliados de la que la CNT nunca volvería a recuperarse. Obviamente, ésta no fue la única causa ni la más importante de la debacle anarquista y anarcosindicalista, pero nadie puede negar su efecto devastador sobre todo en Barcelona y Catalunya. Desde enton-

los errores internos, se va rompiendo hasta que desaparece. En el prefacio del libro, el autor, Xavier Cañadas Gascón, uno de los condenados a ocho años, habla de su trayectoria personal y política, pero finaliza de una manera abrupta. El último párrafo hace referencia a una expropiación «en el Hipercor de Meridiana», probablemente en fechas cercanas al incendio del Scala, y finaliza ahí, punto y final, sin dar más explicaciones. Ese final, que habla de un trayecto militante que se cerraría en falso cuando su protagonista tenía apenas veinte años es, guardando las distancias, el mismo final en seco que sufrieron numerosos militantes de la época.

La segunda razón por la que

el recuerdo del Scala ni es ni puede ser un recuerdo en sepia ni una manía obsesiva, sino una exigencia histórica y política, es que todos sus protagonistas están vivos: las personas que siguen cargando judicial y personalmente con el peso de los hechos; el confidente Gambín sobre cuyo paradero existen diferentes teorías; y los entonces responsables policiales y ministeriales, empezando por Rodolfo Martín Villa, Ministro del Interior en aquel momento. Este último, que volvió a ser ministro con José María Aznar y que hoy sigue paseándose de un consejo de administración a otro, es probablemente el principal beneficiario de los papeles que el aparato estatal mantiene «en secreto».

Que los documentos referentes al Scala, clasificados como secreto de estado hasta el 2028, salieran a la luz no sería algo capaz de hacer un gran daño político, pero sí serviría para hacerle la autopsia a unos cuantos ciudadanos respetables, y para que la sombra de aquellos cuatro muertos no proyecte su frío solamente en Xavier Cañadas y las otras cinco personas que mordieron el anzuelo de Gambín.

Música

Akrobatik: Uno de los mejores discos del año desde Boston

Rimador procedente de la ciudad de Boston, cuya escena no ha dejado de dar alegrías a los aficionados al rap desde tiempos inmemoriales, de donde ha salido gente como Ed O. G., Slaine, 7L & Esoteric, Guru, Edan o Big Shug, entre otros muchos. Akrobatik integra perfectamente habilidades líricas con letras sustanciosas y talento, conjuga rimas concienzudas que desbordan con estilos únicos los tímpanos más exigentes, utilizando técnicas de rap de batalla para abordar problemáticas sociales o políticas. Siempre ha trabajado con sellos independientes, debutando en plástico en 1998 con un maxi, "Ruff Enuff", para Detonador Records; también editó un maxi con el sello Raw-

kus en su última fase de esplendor, titulado "Internet mc's" (2000). Si quieres seguir rastreando su trabajo, continúa con su "EP" (2000), "Balance" (2003). Su primer LP, editado con Coup D'Etat, y The Percepcionists con su "Black dialogue" (2005), proyecto junto a Mr. Lif y DJ Fakts One, publicado por el sello Definitive Jux, en el que la carga crítica hacia la Administración Bush impregna el disco de arriba abajo. Pero lo que pone de actualidad a Akrobatik es la publicación de "Absolute value", que sale a principio de este año con el sello newyorkino Fat Beats. Entre los invitados a su nueva entrega hay mediáticos mc's como B-Real o Talib Kweli, que no han dudado en

colaborar con él, seguros de la rentabilidad de dichos encuentros, o también compañeros de viaje de la escena independientemente como Mr. Lif y Bumpy Knuckles, o ideólogos del Hip Hop como Chuck D. Y en sus letras, repaso reflexivo al día a día, el huracán Katrina, la guerra de Irak y sus mentiras, y como no, versos de batalla fulminantes. Probablemente nos encontremos ante uno de los mejores discos de rap del año.

Jum

Serge Latouche
La otra África
Autogestión y apaño frente al mercado global

Forzados a encontrar los medios para sobrevivir, los africanos inventan un mundo vivo más allá de la miseria que generó la ideología liberal y el concepto de mercancía.

«Latouche complementa su teoría del decrecimiento económico con análisis de varias alternativas en África, además de replantear conceptos como los de pobreza, ayuda, solidaridad...»

más información en www.ozebap.org

PVP: 16 € . 272pp . ozebap, 2007 . ISBN: 978-84-611-4830-1
Distribuye: VIRUS Tel/fax: 93.441.38.14 virus@pangea.org

La Báscula
de La Ceteria

bocadillos
comidas caseras
tés e infusiones
pasteles
zumos
cafès
batidos

C. Flassaders 30 bis - Bcn
Tel 93.319.98.66
Obert tot els dies de 9:30 a 24:00

San-Do

JOIERS
des de 1930

Dissabtes i diumenges tot el dia
mercadillo del Port Vell, (Sota Colom)
Coses velles, joietes i vintage

Cardenal Casañas, 5 Tel.93 302 64 33
08002 Barcelona
e-mail: asando73@yahoo.es

58 anys de repressió al Tibet

El 14 de març de 2008 la policia xinesa va iniciar una dura repressió contra els manifestants tibetans que reivindicaven, com havien fet en d'altres ocasions, la independència del Tibet. La repressió va causar la mort de desenes de persones, i va fer que la premsa d'arreu del món fixés la seva atenció en aquell racó del món, on fa 58 anys que estan sotmesos a la Xina. L'any 1959 la repressió de manifestacions similars a les actuals van causar la mort de 87.000 persones.

La repressió física contra els tibetans va anar acompanyada d'una repressió informativa, per evitar que els 1.300 milions de xinesos coneguessin el què estava passant en un dels seus territoris. El règim xinès va bloquejar diverses pàgines d'internet, entre aquestes el portal Yahoo!, i les web de diversos diaris internacionals; i també va fer desaparèixer la premsa estrangera dels punts de venda. Segons diversos analistes la Xina pot semblar un país molt obert, però el règim comunista no suporta la crítica i les opinions divergents del sistema. Un directiu xinès d'una multinacional, que vol mantenir l'anonimat, reconeixia a diversos mitjans de comunicació que "a la Xina tot és flexible, menys la política".

Per entendre els motius de les manifestacions dels tibetans que reclamen la independència del seu país, es fa necessari fer un breu repàs de la seva història.

De l'imperi tibetà a l'ocupació xinesa

El Tibet té una presència destacada entre els segles VII i IX com a imperi militar independent, amb vocació expansionista, i com a rival de la Xina de la dinastia Tang i del califat de Bagdad. Els tibetans van entrar en contacte amb les civilitzacions de les regions veïnes (Catxemira, el Nepal, Pèrsia, etc.), motivats per la seva obertura cap a l'estranger. Això els va facilitar l'adquisició de noves tecnologies, de coneixements en medicina, agricultura i política. L'any 779 van proclamar el budisme com a religió d'Estat. L'any 821 van acordar amb la Xina un tractat de pau formal per marcar les fronteres entre els dos països, i en el que reconeixien que "els tibetans seran feliços en el Tibet i els xinesos ho seran a la Xina".

L'any 1247 l'imperi mongol de

Genghis Khan, en un gran procés d'expansió, va envair el Tibet i la Xina. Els tibetans, però, van rebre una atenció especial en comparació amb d'altres països sotmesos a aquest imperi. De fet, cal remarcar que els mongols van adoptar el budisme com a religió. Sota l'imperi mongol, el Tibet va ser dividit en tretze regions administratives. Cadascuna d'elles era governada per una família noble i per una jerarquia monàstica, encara que algunes d'origen no tibetà. Fidels a la seva religió, el budisme, els mongols es distingeixen fortament dels emperadors xinesos de la dinastia dels Ming (1368-1644). La presència xinesa de la dinastia Ming era inexistente al Tibet i a Mongòlia, i les dinasties posteriors, no van manifestar pretensions expansionistes.

L'any 1904 els britànics van ocupar militarment la capital del Tibet, forçant l'obertura de les fronteres amb la Índia. El 1906 els britànics van signar un acord amb la Xina pel qual el Tibet es convertia en un protectorat britànic. Un any més tard, però, es va signar un altre acord per cedir, finalment, el protectorat a la Xina.

En un context històric de proclamació de la República Popular de la Xina, l'any 1949 l'Exèrcit d'Alliberament del Poble de la Xina va envair el Tibet, imposant l'any 1951

L'ambaixador d'Irlanda a Nacions Unides remarca, durant els debats sobre la qüestió del Tibet, que "durant milers d'anys, o almenys durant dos mil anys, el Tibet era lliure i controlava plenament els seus afers com qualsevol nació en aquesta Assemblea"

L'any 1949 l'Exèrcit d'Alliberament del Poble de la Xina va envair el Tibet, imposant l'any 1951 l'Acord dels 17 punts per l'alliberament pacífic del Tibet"

l'Acord dels 17 punts per l'alliberament pacífic del Tibet". Les autoritats tibetanes van haver de signar sota una forta pressió. La regió va ser ocupada per 40.000 soldats. La invasió del Tibet - o el seu alliberament pacífic, com l'anomenen els xinesos - va fer reviure qüestions de sobirania històrica que encara ara no estan resoltes.

L'any 1959 després de la repressió de les forces armades xineses contra els manifestants tibetans, el Dalai Lama va haver de fugir del seu país i es va proclamar el govern a l'exili. Actualment hi ha 131.000 tibetans exiliats.

En els darrers anys Amnistia Internacional, Human Rights Watch i les Nacions Unides han denunciat les constants violacions dels drets humans contra la població tibetana: tortures, detencions arbitràries, desplaçaments forçats, etc.

En una intervenció recent l'ambaixador d'Irlanda a Nacions Unides remarca, durant els debats sobre la qüestió del Tibet, que "durant milers d'anys, o almenys durant dos mil anys, el Tibet era lliure i controlava plenament els seus afers com qualsevol nació en aquesta Assemblea, i per aquest motiu és mil vegades més lliure per controlar els seus afers interns que moltes de les nacions presents aquí".

Detenció d'un monje durant el conflicte de març

Jocs olímpics: només una manifestació esportiva?

En unes declaracions recents el Dalai Lama va afirmar que els jocs olímpics que se celebraran l'estiu del 2008 a la Xina, són una oportunitat inmillorable per donar a conèixer al món la situació del Tibet i de la seva població. En aquest sentit, convé recordar les paraules de Pierre de Coubertin, fundador dels jocs olímpics de l'era moderna, que va afirmar que "celebrar uns jocs olímpics suposa invocar a la història". I és que a l'analitzar l'ocupació del Tibet per part de la Xina i la repressió dels seus habitants, es fa necessari recordar l'origen d'aquesta situació.

la Carta Olímpica indica que "els governs que acullen els Jocs Olímpics es comprometen a que els seus països respectin escrupolosament els principis ètics

També convé recordar que la Carta Olímpica indica que "els governs que acullen els Jocs Olímpics es comprometen a que els seus països respectin escrupolosament els principis ètics que són l'esperit humanista, la fraternitat i el respecte als individus que inspiren l'ideal olímpic, la conservació de la dignitat humana i dels drets humans".

En un entorn democràtic real, els jocs olímpics s'haurien de centrar en l'esport i no en la política, ja que els valors i l'ètica que es promouen en general i la competició ben ente-

sa, defensen i eduquen al voltants del respecte dels drets humans.

El president del Comitè Olímpic Internacional Jacques Rogge va afirmar que "Xina va rebre l'organització dels jocs olímpics del 2008 perquè havia promès millorar la situació dels drets humans en el seu territori". Fixant-nos en els fets recents, es demostra que la Xina encara té molta feina per complir amb aquest compromís moral, no només per la qüestió del Tibet, sinó també per la situació en d'altres zones del país, on es vulneren drets elementals com el de la llibertat d'expressió. També són coneguts els casos de tortures i de l'aplicació de la pena de mort com a condemna.

A diversos països hi ha hagut protestes contra la hipocresia xinesa de voler celebrar uns jocs olímpics, defensant la Carta fundacional, i alhora mantenir situacions extremes en la qüestió dels drets humans. Els representants del Tibet han sabut aprofitar molt bé el ressò mediàtic de la celebració dels jocs, però ara cal que el govern xinès es comprometi amb accions concretes a millorar la situació de la població, i que s'obrin espais de diàleg, des de la cultura de la pau, per trobar la millor sortida al conflicte.

Rita Huybens
Presidenta de la Lliga dels Drets dels Pobles

Fonts: BBC dossiers, Le monde Diplomatique: dossier Tibet, Le courrier International, De Standaard Bèlgica, Status of Tibet, Casa del Tibet de Barcelona

anagal@no-log.org
la màquina textual destijant

escriu tradueix maqueta batega edita

Matavilloso. Sexo y Poder
Israel Granada + Michel Foucault
4€, 96 pàgs.
NOVETAT NOVEMBRE

Palabras a otro
Marcel Duchamp
4€, 180 pàgs.
NOVETAT DECEMBRE

ANAGAL nomada # col.lecció

Roba Urbana
Lacriutativisible
vino a conèixer les nevadats de la temporada
Riesc 35 euros - 08014 BCN - 93 298 99 47

malea

teteria malea s.c.c.l
esmorzars i berenars, cassolans i ecològics

c/riego, 16 sants (bcn)
tel: 93332030

“S’ha d’aconseguir que les treballadores sexuals tinguin els mateixos drets que qualsevol altra persona”

Hem parlat amb Mercè Meroño, sòcia fundadora de Àmbit Prevenció i Directora d’Àmbit Dona, un servei destinat a persones que exerceixen el treball sexual.

Masala

Arribo a les 12.00 puntual al local d’Àmbit Dona com hem vam demanar, ja que tenen dues treballadores de baixa i tenen molta feina acumulada. En entrar-hi em trobo a la dona nigeriana de la recepció atenent una parella de compatriotes, la dona àrab de la neteja, i a l’Anna i la Mercè corrent pels passadissos. Està clar que estan molt enfeinades, l’entrevista haurà de ser ràpida. L’espai és molt acollidor, amb les parets i els mobles de colors i adornats amb tot tipus de cartells i fotografies. Finalment, la Mercè em pot atendre i entrem al seu despatx, comencem a parlar mentre ella prepara unes al·legacions...

Quan i com neix Àmbit Dona? Àmbit Prevenció es va crear el 1993 i el servei de Àmbit Dona va néixer, primer com a programa i després com a servei, l’any 1995. Llavors estàvem situades al costat del bar Alegria, bo això va ser al 99, abans no teníem un espai fix i treballàvem a llocs informals. Estàvem a l’Ateneu del Xino, entre dues i quatre hores a la setmana, i el que fèiem era l’apropament dels serveis del barri a

Quins són els vostres serveis i a quanta gent ateneu?

Nosaltres tenim un número de persones a l’any d’entre 1.500 i 2.000. És difícil tenir un recompte estricte perquè nosaltres no demanem el passaport, i a vegades comptem persones repetides, hi ha molta mobilitat, però diria que la xifra està per aquí. Ve molta gent que treballa a locals de fora, i que no venen a nivell individual sinó que representen a tot el grup de treballadores del seu local. I tenim un gruix molt important, potser una quarta part, de gent que està ubicada a llocs concrets. A part de fer tot el tema d’educació per a la salut, fem la prova de l’VIH, fem derivacions sobre temes de salut a Drassanes, amb què fa molts anys que treballem. I des de fa uns anys tenim un servei d’atenció psicològica, més des d’un punt de vista artístic, amb noves teràpies i no tant psicoteràpia tradicional, és un servei més de suport i de creació artística. Una part de la nostra feina molt important és el servei de drets i discriminació, especialitzat en temes d’immigra-

Una part molt important de la nostra feina és el servei de drets i discriminació, especialitzat en temes d’immigració, violència, penal i tot el tema de la normativa de civisme

Un dels espais de treball de les instal·lacions del carrer Sant Rafael 16

les treballadores del sexe. Ho fèiem en llocs informals: perruqueries, bars... Va començar com molt informal i molt de relació, per apropar els serveis públics, el sanitari, els serveis socials, els professionals de referència que estàvem treballant al barri i per tal que les treballadores utilitzessin els canals normals. També volíem detectar, mitjançant enquestes, quina era la situació de partida, quines necessitats tenien. Vam començar amb la promoció del preservatiu i detecció de situacions risc per a la salut, identificant pràctiques que potser no eren les més aconsellables. El que volíem aconseguir en aquell moment era la cooperació entre les treballadores, que fossin elles les que tinguessin cura d’elles mateixes.

ció, violència, penal i tot el tema de la normativa de civisme. Aquest últim el vam començar juntament amb altres entitats, i fem tot el treball de les al·legacions a les denúncies i la proposta de denegació per anticonstitucional de la llei de civisme.

També feu atenció especialitzada a diferents col·lectius: homes, immigrants, transexuals...

Àmbit Home es va crear l’any 99. Els homes venen a aquest local una vegada a la setmana, on reben atenció especialitzada, i també anem als pisos. Vam començar a finals de l’any passat una pàgina web adreçada a clients, que es diu www.webclient.com. En la qual s’ofereix

assessorament a tots els dubtes que ens envien per correu. També hi ha un petit qüestionari que se’ls fa als clients, per conèixer a qui ens apropem. Amb el grup de transgènere vam fer l’any passat una obra de teatre, *La Cosa*, i ara s’estrenarà un documental sobre aquesta, que es diu *(des) generando*, fet en col·laboració amb gent del cinema. Són treballs molt participatius que com tots els que es fan en grups a vegades funcionen molt bé i a vegades s’aturen, però des d’aquí intentem que això continuï.

Amb quin equip humà compteu?

Els programes aquests mai són de 40 hores, llavors el personal que tenim pot estar tant en un servei com en un altre, poden estar fen atenció fora i després venir al local a treballar, mai estan fix. Dins del programa de mediació tenim treballadores que són mediadores especialitzades, que fan una tasca que està molt vinculada al tema de drets, salut i discriminació, perquè a vegades detectem deficiències en l’atenció

dels serveis públics, o volem millorar-ne la qualitat. Treballem molt amb dones immigrants i veiem que la primera atenció que reben no és igualitària, i com són dones que moltes vegades no es poden defensar, posem els recursos perquè això no passi. Cada any contractem a 4 o 5 persones que provenen del treball sexual principalment, i que durant uns mesos treballen amb nosaltres. Ara tenim un curs de formació, en col·laboració amb altres entitats, a on enviem a les dones per poder després contractar-les.

Això és el que acabo de presenciar aquí fa un moment, amb aquesta dona

nigeriana. (Mentre esperava per començar l’entrevista, la Mercè va oferir a la dona nigeriana de l’entrada que fes un curs de formació remunerat per treballar al local, la dona va dir que sí ràpidament i en un moment estaven gestionant l’ingrés al curs per a la setmana següent). **Suposo que has d’estar sempre atenta per detectar qui pot funcionar millor en aquests tipus de treball.**

En principi jo crec, i l’experiència ho demostra, encara que a vegades m’equivoco, que la selecció és tracta més de dir “què? fem alguna cosa?”, i de totes les persones que tries al final una és estupendíssima. Llavors és més afavorir que la gent pugui connectar-se, després el que facin... bo si va de conya, va de conya, si

La Mercè Meroño al seu despatx

Fotos: Masala

no, doncs mira hem treballat un temps conjuntament. A més pensem que per l’abordatge especialment del col·lectiu nigerià, i també amb el romanès, és molt important l’aproximació des de persones que veuen el tema de la mediació intercultural com important, encara que no siguin del mateix país. Fer de pont, portar el coneixement que tens perquè l’altra persona pugui aprofitar-se’n i a l’inrevés.

Com va la relació amb el moviment feminista i el debat sobre la prostitució: abolició, regulació?

Nosaltres no som abolicionistes. Hi ha feministes, com la Dolores Juliano i altra gent, que sustenten que el treball sexual està molt estigmatitzat precisament perquè el fan dones i perquè és un tema sexual. Això fa que sigui molt difícil d’abordar. Després està el tema de l’elecció, hi ha persones que trien i d’altres que no i no precisament ha de caure sobre elles una càrrega moral. Nosaltres pensem que tot aquest debat s’ha d’acabar de parlar, i que s’ha d’afavorir que aquestes persones tinguin els mateixos drets que qualsevol altra persona. Que no se’ls digui des de col·lectius determinats el que està bé i el no ho està, sinó que es donin mecanismes de participació. Sembla que moltes vegades, perquè són dones, se’ls posa l’etiqueta que estan alienades, que no saben triar, però són gent que té la seva vida, els seus recursos econòmics i que intenta sobreviure. El tema de la immigració ha afegit un caire molt discriminatiu a tot aquest tema, com si es tractés només d’un sector determinat, i això significués que tothom està explotat, i no és així, s’ha d’entendre d’una manera més global tot aquest moviment.

S’estan creant aquests canals de participació i comunicació per veure si en un futur hi ha una iniciativa legal?

Ara està tot aturat i mort. Amb altres entitats vam participar a la comissió mixta del Senat, el juny passat, i es va acabar dient que millor això deixar-ho com està, perquè només volien tractar el tema de les màfies, que al final tampoc ho estan abordant d’una manera seriosa, ni seriosa ni intensiva. Vull dir que si volen

El treball sexual està molt estigmatitzat precisament perquè el fan dones i perquè és un tema sexual. Això fa que sigui molt difícil d’abordar

dedicar-se això no tenen per què no tractar altres temes. Però que s’ocupin d’alguna cosa! S’han dedicat a dir “això no”, “això no”, “això no” i després no fan res. Que facin esforços perquè això no sigui una qüestió voluntarista, que no siguin només entitats religioses les que s’hi dediquen, que han posat per tota Espanya una estructura de cases d’acollida, però que finalment no donen atenció a altres factors, ni a nivell policial, ni judicial, ni associatiu... No es tracta només d’agafar a una persona i posar-la en una casa d’acollida, hi ha molts factors que s’han d’abordar, com per exemple els permisos de treball. Si només fas que posar-la en un lloc, en principi no se si està millor o pitjor, no li estàs donant cap benefici ni estàs millorant la seva qualitat de vida.

Com veus la situació del barri?, s’ha calmat una mica el tema de les denúncies, o creus que les redades són cícliques?

Sí jo penso que és cíclic. Ara tenim una mica de calma xixa, des de fa uns mesos que estem així, suposo que també és perquè les obres van avançant i s’ha desplaçat a moltes dones que estaven a la ronda. Les multes van i venen, depenen de sectors determinats, jo crec que hi ha ordres perquè es posin en uns llocs i no en altres segons els interessos. També és que les entitats hem fet molta pressió i llavors han de repartir i d’atendre tota aquesta pressió, no poden contestar totes les al·legacions que han rebut. Perquè nosaltres no ens aturem, encara que la cosa estigui calmada nosaltres no baixem la guàrdia.

Una vegada acabada l’entrevista i a pesar de tota la feina que li queda per davant, Mercè s’aixeca i comença a parlar de la possibilitat de col·laborar amb el Masala, publicant notícies i articles... aquesta dona no para! Per nosaltres serà un plaer.